ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС!

У малята пенсійного віку

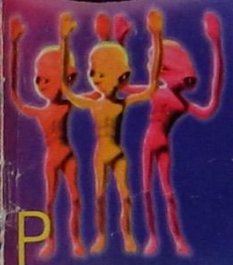

НЛО – загадки без розгадок

Лікбез для хлопців

УКРАЙ НЕДОСКОНАЛА РОПУХА

Класний гіпертест

TOM and JERRY

ВИГРАЙ ПРИЗ

5

ВКРАЙ НЕДОСКОНАЛА РОПУХА

Минулого місяця пані Ганя знизила оцінку за поведінку Джомолунгмі-Джо. І записала в щоденник, що він мав намір зірвати урок природознавства. Але насправді у Джо такого наміру зовсім не було, а було, навпаки, палке бажання поглибити тему уроку і зміцнити зв'язок науки з життям.

Для того щоб чесно розповісти, як все сталося, треба почати з великої перерви. Того дня раптом так потеплішало, ніби вже справжня весна і можна бігти купатися на ставок. Але купатися ми не побігли, бо попереду були ще три уроки, тому просто гасали по подвір'ї, як навіжені.

І тут у Класний двір зайшла якась тітонька. А з нею якісь дівчатка. Зовсім не з нашої школи. І почали клеїти до стінки нашої школи плакат. На плакаті були намальовані лебеді і маленька дівчинка. Дівчинка так усміхнено простягала руки до лебедів, ніби збиралася їх задушити. В обіймах. І було написано: «Бережи природу!» А маленькими літерами — щоб усі записувалися в гурток юних натуралістів клубу імені Шота Руставелі. А одна дівчинка у валянках сказала, що гурток працює з 16-ої години і всім його учасникам дають зелені пов'язки на руку. І ще сказала:

— Ой, приходьте, хлопчики! Бо в нас самі дівчатка.

Дівчатка Джо не зацікавили, а от зелені пов'язки — ті зацікавили, точно кажу. Бо він мріє прикордонником стати і не байдужий до зеленого кольору.

Але тут перерва закінчилася, і ми побігли на урок природознавства.

На природознавстві ми проходили жабу. Жаб ми знали добре, бо їх у нашому ставку сила-силенна! Пані Ганя розповіла, що поширені жаби практично на всіх материках і налічується їх аж понад тисячу видів. Найбільше нас із Джо схвилювало повідомлення про те, що представники **підродини власне жаб** відзначаються повною відсутністю зубів, а для наших кліматичних умов характерна **жаба звичайна**, яка не буває завбільшки 20 сантиметрів.

Тут у нас із Джо сама собою утворилася наукова дискусія про те, наскільки цікавіше нам жилося б, якби в кліматичних умовах нашого ставу мешкали жаби завдовжки один метр і з зубами бенгальського тигра.

Джо каже:

— Уяви собі таку ропуху. Ото б звір був! Метрів на десять стрибала б.

А я кажу:

— Аж ніяк не менше. А ротик який, уявляєш?.. Така пащека й крокодилу не снилася!

— А якби до такої пащі ще й зуби з пазурями! — розпалився Джо.

— Напевне, й собаку проковтнула б, — не відстаю я. — Та що там собаку — і людині непереливки було б.

— Егеж, — якось замріяно каже Джо. — Тільки не кожній людині, а порушникам державного кордону, терористам і диверсантам.

Тут я дуже здивувався і кажу:

— Які ж можуть бути порушники кордону на нашому ставі?

А Джо подивився на мене круглими очима, до парти нахилився і шепоче:

— А ми б цих ропух видресирували і на кордон з ними служити поїхали.

Я теж до парти нахилився і кажу:

— А як ми їх дресируватимемо?

— Як службових собак, — каже Джо. — Тільки в нас не вівчарки, а службові ропухи будуть. Супержаби!.. Уявляєш, наскільки вона краще! Вона зелена, з плямами — так замаскується, що жодний шпигун не помітить. І стрибає — ого-го!

Тоді я теж почав думати, які у ропухи є переваги перед вівчаркою.

— В неї язик довгий-предовгий і ніби клеєм змащений, — кажу. — Як шпигун до ропухи наблизиться, вона його язиком — мням! — і спіймала.

Джо зрадів від такої перспективи і каже:

— А ще вона пірнає відмінно. Значить, нашу супержабу можна й на морському кордоні використовувати...

Але тут у нашу дискусію втрутилася пані Ганя і хотіла нас вигнати з класу, щоб ми сторонніми балачками не захоплювалися. Але Джо сказав, що ми якраз не сторонніми, а за темою уроку — про жаб тобто, і пані Ганя нас не вигнала, але пообіцяла викликати наступного уроку Джо до дошки, раз він цією темою так зацікавився.

Довелося відкласти розмову на потім. А коли ми із Джо поверталися додому і з'ясовували різні там дрібниці, наприклад: куди прикріпляти жабі повідець, бо підходящої шиї в неї немає, а Джо казав, що можна й за задню ногу і так навіть краще буде, — отоді я раптом зупинився і заплющив очі. Переді мною наче блискавка сяйнула!.. Але то була не блискавка, а прикра думка. І я сказав:

— Слухай, Джо, а де ми візьмемо таку корисну супержабу?.. Такої ще не існує в природі.

Джо теж зупинився. І почав дивитися на мене так, ніби це я порушник кордону, на якого треба негайно нацькувати службову ропуху.

— Ех ти, — нарешті махнув він рукою.— Таку ідею занапастив...

(А продовження можеш знайти на сторінках І — Ї)

№ 5 '99

Класні ігри

Місяць травень. Кожен радіє йому по-своєму. Учень смакує подробиці ще неіснуючої літньої подорожі на Ріо, Канари чи Нечіпайлівку. Педагог уві сні «зрізає» на екзамені свого затятого опонента Петька Сидорчука з останньої парти і солодко мружиться. Хрущі вертольотами носяться над цвітом, неначе розуміють, що комашиний вік не довгий. Ковба-сан щовечора в оточенні своїх хвостатих приятелів розповідає начебто правдиві історії з власного життя. Життя вирує, життя прекрасне! Поки що. А потім. Чи не настане завтра гіркий час прозріння? Коли схаменешся ти в липні коло порожньої поштової скриньки, з жахом згадавши, що забув **передплатити «Клас» на друге півріччя.**

Так-от, щоб не сталося трагедії, як друг раджу тобі швиденько **брати відривний талон, заповнювати та мерщій бігти на пошту.** Щоб і надалі лишитися з **«Класом».** А не з носом.

Шпаргаліада ..... В-Г
Книжка для Киці ..... Д-Е
Легендарні квіти — тюльпан ..... Є
Мильні опери ..... Ж
П'ятниця, 13 ..... З-И
Украй недосконала жаба (прод. ст. А) ..... І
Три жаб'ячих життя ..... Ї
Who is хто: Стівен Сігал ..... Й-К
Чотири колеса: Ford ..... Л-М
Бізнес-клас ..... Н-О
НЛО — загадки без розгадок ..... П-Р
Страшилки від Класного ..... С-Т
Том і Джеррі: ляльки статечного віку ..... У
Кір Буличов: прогноз ніколи не збувається ..... Ф
Лікбез для хлопців ..... Х-Ц
Класний гіпертест ..... Ч
Ночви-клас ..... Ш
Музика: «Океан Ельзи» ..... Щ
Жодного дня без MTV! ..... Ю

- Що таке настільний футбол чи хокей, ми всі знаємо. А чи відомо тобі, що таке настільний **Марафон**?
- Сказати «кросворд» — сказати дуже мало. За останній час мистецтво складання кросвордів сягнуло так далеко, що подекуди без серйозної теоретичної підготовки далеко не заїдеш. Заповнити цю прогалину, якщо вона в тебе є, допоможуть **Таємниці кросвордів.**
- Замітка про **Альфа** — без коментарів.
- Тільки тренований **Логічними задачками** розум зможе продертися крізь хащі **Головоломок.**
- А **Кросворди** стануть своєрідним тренажером для твоєї кмітливості та тестом на ерудицію.
- Розгадавши **Японські кросворди**, побачиш аж чотирьох істот — одну з хвостом, одну з крилами, одну з ластами та одну з плавцями.
- Рубрика **Інтерспорт**. Катання на роликах — не дитячі пустощі, а серйозна справа.
- А журнал **Класні Ігри** — не просто журнал, а твій надійний провідник у світі ігор і пустотливих фантазій.

«КЛАС!»
пізнавально-розважальний журнал
Реєстраційне свідоцтво КВ №1929
Передплатний індекс:
українською мовою 40240
російською мовою 22571
Виготовлено в Україні

Видавець фірма «W» ltd
282008, м.Тернопіль, а/с 525
тел./факс (0352) 22 90 05, 25 04 98
e-mail: *admin@class.ssft.ternopil.ua*

Головний редактор *Во Вік*
Головний художник *Олег Кіналь*
Художники *Сергій Шемета, Андрій Урбан*
Відповідальний секретар *Анатолій Саган*
Набір та коректура *Олександра Вовк*
Технічний супровід *Андрій Зеленський*
Верстка *Олена Березовська*
Шеф-редактор *Володимир Головач*

Розповсюдження "Школярик"
тел. (0352) 22-90-05, 22-23-97
Кольороподіл "Школярик"

Для "Класу" писали, малювали і фотографували:
Гліб Бутузов, Олександр Ємченко, Ольга Косович, Михайло Маслій, Вадим Дишкант, Василь Питель, Володимир Сушкевич

© «W» ltd, 1999
При частковому чи повному передруку текстів та відтворенні графічних матеріалів журналу «Клас!» посилання на журнал обов'язкове.

Шпар

У кінці 2098-2099 навчального року контрольні сипались на учнів, неначе метеоритний дощ на астролейбус. Фізика ще нічого — зліпив вдома ядерний реактор на смітному паливі для пилососа чи прилад для синтезу морозива — і спиш спокійно. Або трудове — он за сконструйований космічний самокат Пундика навіть преміювали абонементом до шкільного буфету. А тепер ввели цю космозоологію!.. «Звідки я маю знати, чим венерианський пластинчасто-лускатий довгоступ відрізняється від сороканіжного гребінчастого двохвоста з Альфи Центавра, який і в очі свої перископчасті ніколи цього довгоступа не бачив!» — думав Пундик перед студіовізором.

...Коли до дзвінка лишалось хвилин п'ятнадцять, на парту сіла радіокерована зелена муха з біопроцесором. Злодійкувато озираючись, Пундик приєднав два дуже тоненьких проводки від мухи до своєї сенсорної ручки, яка мала властивість підказувати рух пера так, щоб на папері виходив потрібний текст. І швидко накидав, чим відрізняється двохвіст від довгоступа, згадавши також, що на канікулах він був на Альфі Центавра і там катався на одомашненому двохвості...

ПОЛУНДРА — ЕКЗАМЕНИ НА НОСІ!

Листів читацьких усе більшає, і якщо й надалі так триватиме, то вже невдовзі, як прогнозує комп'ютер професора Крапки, можна чекати на появу нової науки — шпаргалознавства, рухів, політичних партій... Майбутнє у шпаргалки є! А надто тоді, коли ми отримуємо такі листи. Коментуючи їх, ми й надалі подаватимемо імена їхніх авторів та місця їх проживання нашим кодом.

Розпочинає випуск порада *Огокьцибрев Яігрес з Оговон Агуб:* на контрольній потрібно вдати, що розв'язався шнурок або засвербіла нога. Нахилитись та прочитати заздалегідь приготовану шпаргалку. Все начебто й добре, але... Джо спробував його застосувати — і що? По-перше, ніг усього тільки дві, шнурків відповідно, а після того як він зігнувся під парту разів з п'ятнадцять, сусід по парті — Колібрик — хитро так запитав, на яких це таких батарейках у нього шнурки. А намагання застосувати хитрощі з ногою взагалі призвели до того, що Колібрик пересів за іншу парту.

А от *Яло Буззеб з Акьсвортепорпінд* пише, що в них шпаргалки під партами чи під спідницями — це вчорашній день. Інколи роботи пишуть відразу в зошити, ще вдома. А шпаргалки почуваються досить комфортно під щоденниками, пеналами, підручниками. Великі шпаргалки пишуться одна на двох, списують по черзі. А ще зворушує підтекст її способів — «Допоможи ближньому своєму!», тобто дай списати сусіду, другу. І нехай після цього скажуть, що шпаргалка — це не гуманно! Є в її арсеналі ще один спосіб (дивись малюнок). З нашого боку вже провадиться розробка саморухального стільця, що реагує на інфрачервоне випромінювання та вчительський голос.

Анна Кюнечас з Икряоб Їокьсвїик області як тонкий психолог радить займати перші ряди, оскільки «під прицілом» учителя зазвичай перебуває «камчатка».

Янат Калуг з Їокьсвігінреч області пише шпаргалки знаками, зрозумілими лише для втаємничених. Але і їм потрібно чимало часу для розшифрування таких написів. Тому треба добряче вивчити таку азбуку. І вчити тим наполегливіше, чим більше не хочеться вчитись.

Перевіреним методом користується *Янушад з Авєик.* Йдучи на контрольну у спідниці, під неї ж таки вона лейкопластирем до ноги клеїть «шпору». Або ховає в пенал чи пише на руці.

Під грифом «Цілком таємно!», без зворотної адреси прийшло послання *з Іциннів від агента ФБВШ* (федерального бюро з вивчення шпаргалок). Агент пропонує модель розмірами 3х3 см (їх легко ховати). З іншого боку, не зовсім легко сховати під пеналом мікроскоп для читання цих шпаргалок. Згідно його твердження, ФБВШ вже вийшло в Інтернет і готується до виходу на міжнародний рівень. Лишилась дрібниця — з'ясувати, як буде «шпаргалка» англійською мовою.

Ятак Атепер з Їокьсьліпонрет області пише про однокласника, який «катав» зі шпаргалки, що знаходилася спереду на парті-вмивальнику.

А *Негвє Окнечіоб з Яжжіропаз* робить шпаргалку-книжечку та клеїть її до лівої долоні. Вчитель підійшов — долоня донизу, відійшов — можна гортати.

Рогі Йиводас з Авовьл радить не нервувати перед списуванням, потрібний текст писати на яблуці («це краще й ефективніше»). А якщо вчитель щось запідозрить — відкусити написане. Запитання від мене: на яблуках

гагага

пишуть спеціальним яблучним чорнилом чи звичайним?

Ще один спосіб (так званий цифропис) пропонує *Анні Акьсьлегна з Їокьциньлемх області.* Знаєте, як буде слово **Пундик**? 19 23 17 5 10 14! Складно? Вчіться!

А *Аналтівс Окнечвеш з Авокрах* рекомендує писати «шпори» на звичайному аркуші і тримати напохваті як чорновик. При цьому зауважує: чим більшою є шпора, тим менше притягує чужої уваги.

Серед способів *Ілатан Окнеця з Їокьсвікнарф-Онаві області* — списування з рюкзака, що лежить на парті, та використання «непрострільних зон», тобто таких місць у класі, які не проглядаються з учительського місця.

Рднаскело Вортсиб з Авєик пропонує робити шпаргалки за тим самим принципом, що й дитячі рукавички на гумці, прикріпляючи замість рукавичок шпаргалки (дивись креслення).

Нестандартний підхід демонструє *Анирі Авокюріб з Огонвір.* За її словами, краще на початку навчального року сісти з відмінником в один варіант, попередньо домовившись з ним про регулярні передачі типу «шпаргалка в кульковій ручці». Начебто просто ручку позичаєш, а насправді...

А в основі способу *Ирі Кичьлинад* лежить використання оптичної ілюзії. Шпаргалка написана в блокноті, який лежить на парті. Удаючи, що в тебе не пише ручка, відкриваєш його на потрібній сторінці. Якщо дивитись з учительського місця, то все виглядає так, ніби ти справді розписуєш ручку.

Іншу модифікацію шпори-чорновика пропонує *Рогі Вошинреч з Ічуб Їокьсвіик області.* Складається такий засіб з двох аркушів — верхнього і нижнього. Вся сіль у нижньому, на ньому написано те, що тобі потрібно, а верхній, з чорновиком — для вчительських очей.

Римидолов Йикьсвортсо з Ялопонрет робить шпаргалки буклетного типу, ледь більші за сірникову коробку. Записи робляться олівцем — щоб можна було стерти компромат.

Йірелав Окнетюскам з Умирк користується «гармошками». А ще в його арсеналі є шпаргалки-невидимки. Пишуть ручкою без чорнила (отримуючи ніби рельєфний відбиток). А потім, при потрібному освітленні, запис читають.

Намор Вітсок з Авовьл ховає шпаргалки за комір гольфа.

І під завісу — шпаргальний хіт сезону! Лист від *Ішас з Їокьсвівьл області* зі школи виживання №1, як свідчить напис на конверті. Спосіб перший: звичайний креслярський аркуш заповнюється потрібною інформацією. Розміри його не більші за розміри спинки стільця сусіда спереду. Потім з того боку, який прикривається спиною учня, ця шпора кріпиться гумкою, так щоб у разі потреби можна було відтягнути аркуш донизу. Інша гумка кріпиться одним кінцем до нижнього краю аркуша, іншим — до носка черевика. Опускаючи носок донизу, ви висуваєте шпаргалку, підіймаючи (скажімо, заклавши ногу на ногу), повертаєте її у вихідне положення. Просто, дешево, ефектно!

Застосування другого способу більш обмежене. Потрібний плеєр. На касету вдома записуєте текст іноземною мовою, який вам наступного дня розказувати. І відповідаючи, просто повторюєте текст за касетою. Навушники — маленьких розмірів, легко ховаються у волоссі.

До екзаменів готові! Але не все так радісно. Ось *Мискам Окненапетс з Авєик* сумно пише про однокласницю, що стала жертвою антишпаргальницької політики («лебедя з журналу вже не виведеш»). Що ж, ворог не спить, а надто тепер, коли екзамени на носі. Тож будьте дуже уважні. І ще. Подейкують, що смершівці активно намагаються розшифрувати нашу систему кодування імен шпаргальників та їхніх адрес. Не хочеться навіть говорити про жахливі наслідки, до яких це може призвести, і тому я оголошую конкурс на заміну старого шифру новим. Пропозиції присилайте під грифом **«Мокліц онмєат»**, писати бажано невидимим чорнилом. Адресувати **Укиднуп.**

(Сподіваюсь, далі буде)

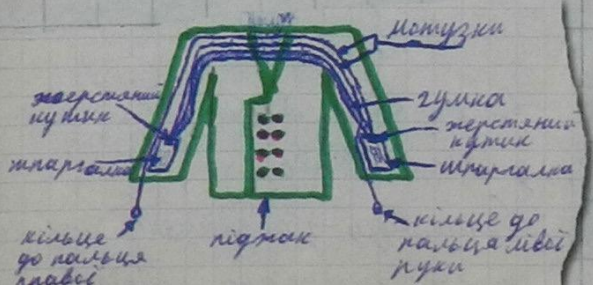

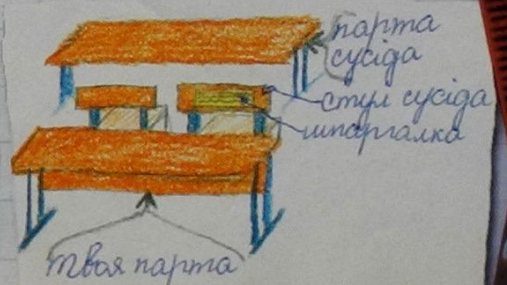

Книжка для Киці

Ну що я, підліток похилого віку, можу порадити тобі — Кицю моя незрівнянна?!. Нічого! Ніякий хлопець ніколи нічого путнього дівчині порадити неспроможний!

Але насправді все зовсім не так. Навіть, навпаки. Бо порадити я можу дуже багато — так само, як і безліч інших хлопців. Кожен хлопець чудово знає, чого він хоче від дівчини. Однак — ніколи не скаже. Тому що справжній хлопець — джентльмен. А як не справжній — то не хлопець, жени його геть. Хоча б до сторінки **X** — хай прочитає хоча б «Лікбез для хлопців».

Отож, оскільки я знаю, що порадити, але не можу, бо джентльмен і не хочу ображати дівчат, то залишається знайти якусь дуже шановну леді, яка б зробила це за мене. І я — таки знайшов!

Знайомся, Кицю моя недовірлива — Габріель Шанель! Це вона вигадала духи «Шанель №5», котрі й досі залишаються найвишуканішими у світі. Це вона визначила напрямки світової моди. І, нарешті, це вона сказала жінкам:

НЕ ПАЛІТЬ СВІЧКУ З ОБОХ КІНЦІВ

Всесвітню славу принесли їй дві речі — косметика й костюми. Вона вірить у простоту, але коли промовляє «простота», має на увазі зовсім не простацтво чи недоумкуватість — для мадам Шанель простота це — сама довершеність і відповідність самій собі. От що каже Габріель Шанель:

«Мене більше приваблює в жінці ласкава поведінка, розкута приємна розмова, гречні манери, ніж чисто класична врода. Класична врода може виглядати дуже смішно, якщо знаходиться не в музеї.

Подивіться, як заходить до кімнати жінка, яка приковує до себе всі погляди. Як вона йде, як вона сідає, які жести вона використовує в розмові. За класичними мірками її можна вважати цілком потворною, але, незважаючи на це, в її фігурі, її поведінці, в її жестах присутнє те, що складає стиль і що надзвичайно важливе саме тому, що це не якісь там зовнішні прикраси, а належить самому її єству.

Чому серед п'ятдесяти чи ста жінок вона найпривабливіша — незалежно від того, висока вона на зріст чи мала, брюнетка чи блондинка, спортивна чи жіночна? Тому що вона знає, як їй слід іти, чому їй треба сісти і чого стосуються її жести. Вона —це вона. Її хода не пов'язана з якоюсь модою (пригадую, раніше була в моді недбала хода дебютанток, яку я вважала вкрай негарною, оскільки вона була тим, що я називаю «стандартна хода»,— всі жінки ходили однаково). Треба зберегти власну неповторність навіть перед вимогами моди. Власне, що таке погана фігура? Це фігура, перелякана з голови до п'ят. Цей переляк у поведінці зумовлений тим, що жінка не дала тілу того, що йому належить. Дівчинка, яка ніяковіє тому, що не виконала домашнє завдання, справляє таке ж враження, як і жінка, котра не усвідомлює, що є природа.

Не можна водночас мати дві долі — долю невгамовного дурня і поміркованого мудреця. Неможливо витримувати нічне життя і залишатися спроможним творити щось удень. Не можна дозволяти собі їжу й алкоголь, що руйнують тіло, і все ж таки сподіватися на таке тіло, яке функціонувало б з мінімальним саморуйнуванням. Свічка, яка палає з обох кінців, можливо, дає найяскравіше світло, але пітьма, яка настане згодом, буде тривалою.

Щодо запитання, якої дієти дотримуватися, аби зберегти довершену фігуру, то я можу лише повторити: бути поміркованою, бути простою, бути чесною. Чесний апетит завжди простий, а простий апетит скромний. Їсти менше, ніж хочеться, їсти інтелігентним розумом, а не шлунком.

Спати добре, сім-вісім годин, якщо стільки хочеться; спати при відчинених вікнах. Підніматися рано, працювати суворо, дуже суворо. Це не зашкодить нікому, оскільки створює бадьорий дух, а дух, у свою чергу, опікується тілом. Це звучить смішно, але якщо ви обмізкуєте все це, то зрозумієте — це зовсім не смішно. Не сидіти допізна. Врешті-решт, що є надто цінне у так званому світському житті, аби знехтувати подушкою заради того, щоб не спати до ранку? Несвіже повітря, гидка їжа, препогані напої, потворна обстановка, яка не тішить серце, дурні люди, які ніч у ніч повторюють свої нескінченні історії — історії тих життів, які проживаються виключно для того, аби бути розказаними, і з цієї причини не варті розповіді.

Особисто мене після дванадцятої взагалі ніщо не цікавить!»

Отак каже мадам Шанель. І хоча мудрий Сократ дуже давно радив своїм учням: «Не дослухайтеся нічиїх порад, у тому числі й моєї поради»,— мені здається, що в даному випадку кожній дівчині варто зробити виняток і скористатися порадами Габріель Шанель.

Утім, все залежить від вас самих. Але про всяк випадок запам'ятайте **необов'язкове правило:** «Коли дівчина припиняє стежити за собою, хлопці починають стежити за іншими дівчатами.

СВІТ МІЙ ДЗЕРКАЛЬЦЕ СКАЖИ...

Не знаю жодної дівчинки, яка б не мала з собою люстерка — чи то в сумочці, чи то в портфелі, в гаманці. А одна юна леді — як її звати, не скажу! — примудрилася вклеїти по дзеркальцю в кожний підручник: збоку здається, що вона уроки вчить, а насправді — милується.

Особисто я дзеркальця з собою не ношу. Бо я не дівчина. Навіть навпаки. І чим далі, тим дужче. Бо останнім часом у мене з'явилося дещо несподіване люстерко — люстерко ваших, дівчатка, проблем: листи до «Класу». Так багато їх стало, що хочеш-не-хочеш, а відповідати треба.

Киці я вже казав, що справжній джентльмен нічого радити леді не мусить. Тепер ось і ви знаєте. Тому я взяв ваші листи і пішов до лікаря-косметолога Лариси Тельнюк — хай краще спеціаліст на ваші вади подивиться і щось підкаже. І от — підказки!

«Дуже прикро дивитися на свої руки — нігті розслоюються. Намагаюся вкривати їх лаком, але стає ще гірше». Марійка, с.Соснівка на Чернігівщині.

У таких випадках варто на час відмовитись від лаку для нігтів. Можливо, відслоювання сталося саме тому, що ти знімала лак технічним ацетоном, а він пересушує нігті. У продажі є спеціальні рідини для зняття лаку, навіть вітамінізовані — вони вміщують жирові речовини і охороняють нігті. А тобі можуть допомогти теплі олійні ванночки, в які треба додати кілька краплин лимонного соку або йоду, змащування спеціальними лосьйонами, кремами для нігтів — або хоча б вершковим маслом.

Дуже корисно їсти страви з желатином — заливну рибу або м'ясо, холодець, фруктові желе.

До речі — а чи варто взагалі фарбувати нігті? — це вже від імені численних дівчат запитую я.

Всім дівчаткам подобаються нігті, покриті лаком. Мені, чесно кажучи, теж. Але робити це треба уміючи. Якщо маєш мигдалеподібну форму нігтя, можеш фарбувати весь ніготь. Якщо нігті схожі на чотирикутник, краще нанести лак на середину нігтя, а боки залишити чистими. Це ніби подовжує ніготь. Круглі нігті теж виглядатимуть привабливіше, якщо вкрити їх лаком тільки посередині.

«У мене негарний ніс,— пише Ірина В. з Луцька. — В якій клініці його можна виправити?»

Шкода, що Ірина нічого конкретного про свій ніс не написала. Хірургічна корекція носа — складна операція. Але можна вдатися і до косметики. Довгий ніс можна зорово зменшити. Для цього на його бокові частини, крила й кінчик наноситься темна крем-пудра, а по спинці проводиться світла смуга.

Якщо ніс надто короткий, то бокові частини і крила слід притемнити, а кінчик і центральна частина мають бути світлішими.

Вузький ніс потребує, щоб бокові частини, крила й спинка були світлими. А широкий виглядатиме вужчим, якщо бокові частини й крила вкрити темною крем-пудрою, а посередині провести тонку світлу смугу й розтушувати.

«У мене чомусь почало рости волосся на руках, ногах, а найгірше — над верхньою губою. Так прикро! А що робити, не знаю. Підкажіть». Леся Р., Дрогобич.

Нічого страшного, Лесю, не сталося! Надмірне зростання волосся на руках, ногах, обличчі спостерігається у багатьох дівчат під час статевого дозрівання. Часом буває і хвороба, яка по-науковому називається «гіпертрихоз» — тоді варто відвідати всіх лікарів — терапевта, гінеколога, ендокринолога, невропатолога.

Та найчастіше це не пов'язане із серйозними порушеннями — згодом зайве волосся саме зникає.

У домашніх умовах можна вдатися до висвітлювання волосся — тоді воно стане майже непомітним. Що робимо? 1 столову ложку 5-процентного перекису водню і 0,5 чайної ложки нашатирного спирту спочатку змішуємо з мильним кремом для гоління. Потім цю пінисту масу накладаємо на ділянки, вкриті волоссям, і залишаємо до висихання. Коли засохло — змиваємо теплою водою і припудрюємо. Процедуру повторюємо 1 раз на 3-4 дні до освітлення волосся. Воно стає тонким і обламується.

Та ні в якому разі не слід голитися — краще звернутися до спеціаліста-косметолога!

Аристократ квіткових грядок – його величність тюльпан

Хоч який чарівний тюльпан своїм забарвленням, хоч яка своєрідна його форма, але чомусь ні грецька, ні римська міфології не залишили про нього ніякої легенди. І це тим більше дивно, бо безліч диких тюльпанів росли й ростуть на горі Іда в Греції! Уважнішими виявились перси, чиї поети не шкодували на нього епітетів і порівнянь, звеличуючи тюльпан як символ цнотливості, ставлячи його вище кипариса і навіть троянди.

У Туреччині також шанували цю квітку, справляючи щорічно чудесне свято тюльпанів.

У Європу тюльпан потрапив у 1559 році. Знаменитим середньовічним багатіям сподобалась ця квітка з ефектною «зовнішністю, і тюльпан помало, але впевнено почав з'являтися у Німеччині, Франції. З 1634 року, виключно з комерційною метою, почали розводити його прагматичні голландці. Цей рік можна вважати початком тюльпанового буму, який охопив цю невелику країну, зводячи з розуму володарів цих квітів. За цибулини рідкісних сортів платили величезні гроші, за псування, навіть випадкове, рідкісної цибулини можна було загриміти до тюрми. Як будь-яка епідемія «тюльпаноманія» скоро пішла на спад, а потім і зовсім стихла. Але вона не пройшла безслідно — багато різних сортів, виведених під час «пантюльпанії» — нерукотворний пам'ятник тієї епохи. На особливому місці — чорний (точніше, чорно-ліловий) тюльпан. Людину, яка вивела цей сорт, нагородили премією у 100 тис. гульденів.

І залишилася цікавість до тюльпана як до предмета естетики, прикраси. Дорогі наряди модниці прикрашали зображеннями квітки, голландські живописці віддали йому належне, поети писали поеми, а Дюма-молодший навіть написав роман «Чорний тюльпан», у якому політичні долі тодішньої Європи химерно переплетені з долею цієї квітки.

Німці ставляться до тюльпана байдуже, вважаючи його символом бездушності, асоціюючи образ тюльпана з красивою, але холодною жінкою. Чого не можна сказати про жителів Англії, де ставлення до тюльпана більш возвеличене. В Англії тюльпан — це перш за все колиска для маленьких ельфів та інших крихітних створінь. Феї кладуть на ніч своїх малят у квітки тюльпанів, і вітер колише їх до самого ранку.

Якось на одній із тюльпанових грядок господиня, проходячи вночі з ліхтарем серед квітів, побачила в тюльпанах декілька сплячих малят. Її настільки вразило це зворушливе видовище, що вона посадила ще більше тюльпанів, щоб малюки всіх навколишніх чаклунок могли знайти в них свій притулок на ніч. Феї, в знак вдячності за турботу, яку проявила ця чудова жінка, надавали тюльпанам найчудовіші відтінки і найвишуканіші аромати.

Але час спливав, жінка постаріла і померла, а сад успадкував її родич, бездушний користолюбець. На клумбах, де росли тюльпани, він посадив петрушку та іншу зелень для ринкової торгівлі. Такий безсердечний поступок не міг не розсердити маленьких створінь, і кожної ночі вони прилітали на город, танцюючи по ньому, вириваючи все з корінням і витоптуючи. І лише на могилі доброї господині цвіли і пахли чудові тюльпани.

Через декілька років цього господаря змінив інший, ще більш ненаситний, який до того ж не мав ніякої уяви про красу. Почав він своє володарювання з того, що пустив під сокиру всі навколишні ліси, а могила господині була повністю запущена — по ній ходили всі, кому не лінь, тюльпани були потоптані, вирвані, і феї змушені були покинути це місце. З тих пір, говориться у казці, ніби протестуючи проти такого поводження, тюльпани втратили свою колишню окрасу, втратили чудовий аромат, залишаючи того й іншого рівно стільки, щоб люди остаточно не відвернулися від них.

Така ось гарна казка із сумним кінцем. Сьогодні, ніби спокутуючи свою провину за колишні злочини перед цією квіткою, люди і далі посилено розводять тюльпани, продовжують вражати уяву ентузіастів-квітникарів новими сортами, відтінками кольорів і формами.

Мильні опери — дорожчі за мило

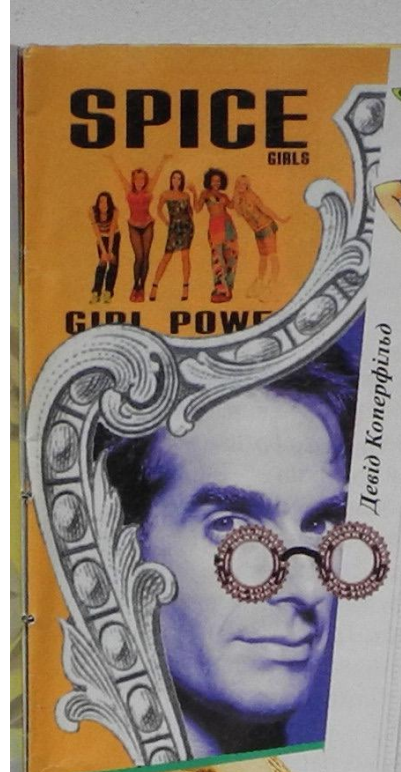

Девід Коперфільд

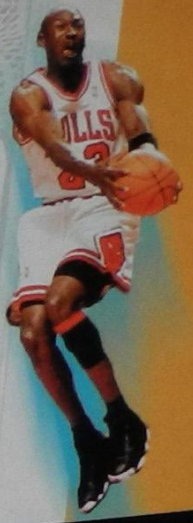

Чесно кажучи, коли по телеку починають нудити якийсь «Сансет-Біч» або «Жорстокий ангел», так і хочеться грюкнути по ящику. Чесно. Зупиняє тільки одне — скоро футбол покажуть! Або «Міцного горішка». Хай живе той телевізор.

А тут я ще цікаву річ дізнався. Є в Америці такий журнал, «Forbes» називається. І дуже любить той журнал у чужих гаманцях гроші рахувати. Тому і надрукував список п'ятдесяти представників шоу-бізнесу, які минулого року заробили більше, ніж інші. Отоді й зрозумів, чому так багато «мильних опер» знімають, серіалів тобто. Судіть самі.

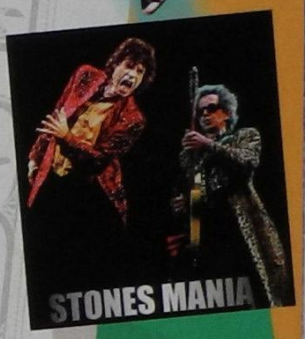

Абсолютним чемпіоном року став герой ще невідомого нам серіалу «**Seinfield**» Джеррі Синфілд, чий гаманець став важчим на 267 млн. доларів. Його партнер по серіалу Ларрі Девід став другим з результатом 242 мільйони. А якщо додати, що героїня ще одного телесеріалу Тім Аллен посіла шосте місце, заробивши 77 млн.$, то й самі зрозумієте: мильні опери продавати вигідніше за звичайне мило на базарі!

Поки що я називав незнайомі нам імена. А тепер про знайомців. На третьому місці опинився режисер Стівен Спілберг («**Парк Юрського періоду**») з 175 млн.$. Завдяки успіху свого «**Титаніка**» режисер Джеймс Камерон вийшов на п'яте місце з 115 млн.$, а от Леонардо Ді Капріо — тільки на 36-й сходинці (у Кициного кумира «всього» 37 мільйонів). Натомість солодкоголоса Селін Діон значно випередила красунчика, заробила за рік 55,5 млн.$ і посіла 13-те місце.

Селін Діон

У першій десятці також баскетболіст Майкл Джордан (69 млн.$), «найсексуальніший чоловік сторіччя» Харрісон Форд («**Індіана Джонс**» — 58 млн.$) і група **Rolling Stones** (57 млн.$).

Татусь «**Секретних матеріалів**» Кріс Картер доволі «бідний» — у нього 52 млн.$ і 19-е місце, але він все одно випередив чаклуна Девіда Коперфілда (49,5 млн.$) з групою **Spice Girls**, які на всіх ледь заробили 49 мільйонів баксів. Джим Керрі («**Маска**») разом з рокерами з **Metallica** поділили аж 40-е місце — по 32 млн.$.

Кріс Картер

А ще цікаво, що зустрічається в цьому списку і російське ім'я — хокеїст Сергій Федоров примудрився одержати 29,8 млн.$ і посів у списку журналу Forbes 43-є місце. Отже, наші теж вміють заробляти гроші!

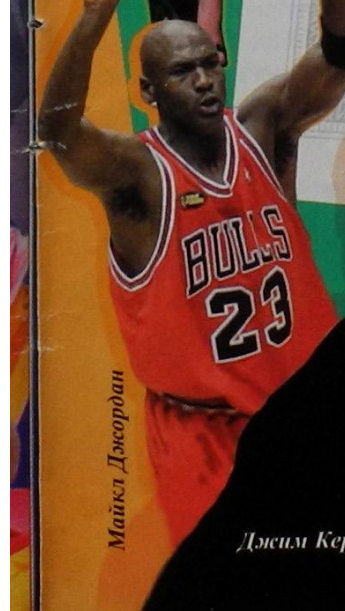

Майкл Джордан

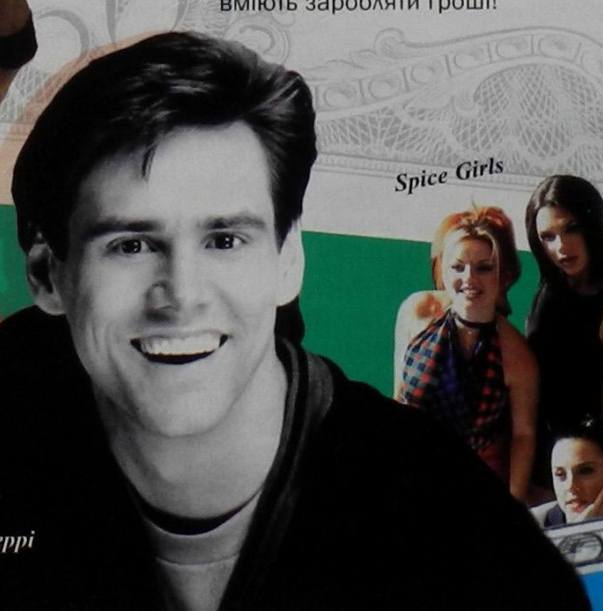

Джим Керрі

Spice Girls

Джері Синфілд

П'ЯТН

От усі кажуть, буцім може статися лихо, якщо чорний кіт дорогу перейде. Ви в таке вірите?.. А дарма! Бо то все — брехня! Це я вам кажу, кіт Ковба-сан. Скільки разів мені на дорозі стрічалися чорненькі кицьки — а крім приємного, ніяких незгод зі мною не траплялося. Тож все це забобони і нісенітниці.

А от чи знаєте ви, що існують менш приємні прикмети. Приміром, погляньте на календар і приготуйтесь: у серпні 1999 року на всіх вас накотить п'ятниця тринадцяте — найсправжнісінький химерний день календаря. А химерний він тому, що ви, люди, звикли надавати особливого значення цифрам і числам.

Почалося все це ще з давніх-давен. У дивній грі ліку і чисел люди вбачали знаки долі чи веління своїх богів.

Давньогрецький учений Піфагор навіть склав таку філософію: «Все навколо є число». За його уявленнями, одиниця відображає розум, двійка — сумнів, четвірка — справедливість... Утім, колись вже про це в «Класі» розповідалося (дивись № 1-2.99) Минали часи, змінювалися епохи, а завороженість числами залишалася. Середньовічні філософи називали цифру 3 «божественною» — і мали на те право. Справді, всі знають про святу Трійцю, про те, що апостол Петро тричі відрікався від свого вчителя, що Христос воскрес на третій день... Тощо.

Якщо трійка божественна, то сімка — число земне і суто людське. Наприклад: сім доброчесностей і сім смертних гріхів, сім отворів на людському обличчі, сім кольорів веселки, сім днів тижня... Але є число, яке вважається «проклятим» — 13. Особливо, якщо йдеться про день місяця. А ще особливіше, коли це число припадає на п'ятницю.

Скетадатафобія

Можу подарувати свій хвіст і пачку «Віскасу» тому, хто знає, що означає це слово. Ну, хто?.. Отож-то. А насправді так учені називають страх окремих людей перед понеділком, п'ятницею і числом тринадцять. Цей страх намагаються «лікувати» вже давно — та чим більше лікують, тим гірші наслідки.

Капітан Немо розповідав мені, що ще 1791 року британський уряд почав активно боротися із забобонами серед моряків. Тому саме в п'ятницю 13-го там почали будувати великий корабель, якому навіть назву дали тематичну: «П'ятниця». Збудували корабель і спустили на воду — теж у п'ятницю. І знову ж таки саме в п'ятницю 13-го він вирушив у своє перше плавання. І — в останнє. Бо з тих пір ні корабля, ні команди ніхто ніколи вже не бачив.

А аргентинець Маріо де Гуйа в п'ятницю 13-го вирішив піти до лікарні, бо в нього болів палець. Ну болів, міг би й до суботи почекати. Та він вирішив, що забобони на нього не діють. Хворому зробили анестезію, від чого у нього стався серцевий напад. Його помістили до кисневої камери, де він одразу ж підхопив інфекцію, яка спричинила важку хворобу. Та це ще не все: коли Маріо повезли до палати, він упав з ліжка і зламав ногу та ключицю. З того часу він більше із забобонами не бореться.

А моряки, за словами капітана Немо, переконані: якщо п'ятниця припадає на 13 число, то нічого гіршого бути не може. Втім, йдеться тільки про християн — інші релігії цілком спокійно ставляться і до п'ятниці, і до тринадцятого числа. У нас же п'ятниця вважається проклятою тому, що саме того дня розіп'яли Христа. А числом 13 нараховувалась кількість гостей за столом під час Тайної вечері.

Забобони Олександра Сергійовича

Найнещасливішим космічним експериментом досі вважається політ корабля «Аполлон-13» на Місяць. Туди космонавти так і не потрапили, натомість прикрощів і незгод зазнали величезних. Я якось таку статистику провів, розповідаю. Сам номер корабля про себе говорить. Політ розпочався о 22 год. 13 хв. А неприємності у космонавтів почалися саме 13 квітня...

От і не вір після цього у забобони і долю!

До речі, вельми забобонним був і видатний поет, чиє 200-річчя невдовзі відзначатиме все читаюче людство й котярство. Звуть поета, як ви вже здогадалися, Олександр Сергійович Пушкін.

За свідченням друзів, він щиро вірив у різні прикмети і забобони. Приміром, почухається в нього праве око — весь день очікує неприємностей. Або ж у дорозі побачить місяць від себе не з правого, а з лівого боку, — замислиться і неодмінно прочитає про себе «Отче наш», ще й три рази перехреститься.

Однак цьому згубному числу до

чця

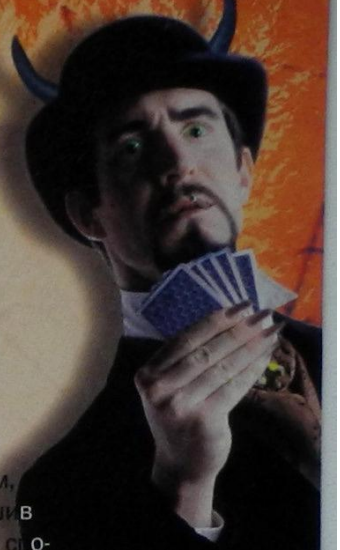

велося зіграти фатальну роль в житті поета.

Приміром, Наталя Гончарова, яка була нареченою, а потім і дружиною Пушкіна. Перед весіллям поет жартома зізнався княгині Вяземській, що Наталі — «його сто тринадцята любов». А між тим Наталі Гончарова народилася в той знаменний для Росії рік, коли 13-річний гімназист Пушкін заздрісно дивився на гусарські ескадрони, що вирушали на бій з Наполеоном та його військом під Бородіно. І саме 13 років відділяли поета від його обраниці!

Вінчалися Олександр Пушкін з чарівною Наталі 18 лютого 1831 року. Якщо поділити цифри того року навпіл, то вийде 18 і 31. Однак 18 — то вік нареченої, а 31 — роки жениха (13 у дзеркальному відображенні!). А якщо комусь закортить порахувати суму цифр того року, то знову ж таки вийде фатальна тринадцятка: 1+8+3+1=13!

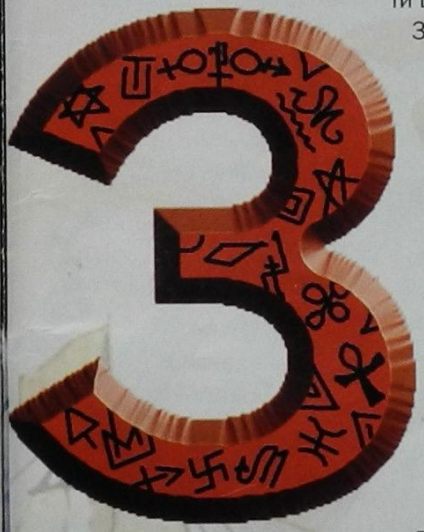

Як учить нас наука арифметика, двічі по 13 буде 26. Теж цікаве число у житті Пушкіна. Народився він 26 травня (за старим стилем) 1799 року (сума цифр цього року також дорівнює 26). Його майбутня дружина народилася 27 серпня, а напередодні, 26-го, святкували Наталин день. 26 січня 1834 р. Пушкін у своєму щоденнику вперше згадує ім'я свого майбутнього вбивці — Жоржа Дантеса, а того ж самого дня через три роки викликає Дантеса на дуель. А сама Наталі померла 26 листопада 1863 року.

Дивна гра чисел: поет народився 26-го — і 26-го померла його кохана, Наталі народилася 27-го — і 27-го було смертельно поранено на дуелі її великого чоловіка...

Забобонам — ганьба!

Підсвідомий страх перед числом 13 має таку ж тривалу історію, як і саме людство. У середньовіччі навіть заборонялося вголос говорити «тринадцять». Однак страх цей не минув і в часи комп'ютерів з Інтернетом. Заповзятливі американці навіть його поставили на комерційний грунт. Приміром, одна компанія продає за окрему платню календарі, в яких відсутнє число 13. Наприклад, замість п'ятниці 13 там існують два... четверги 12. На літаках багатьох американських авіакомпаній ніколи не побачиш номера 13, а в більшості готелів геть-чисто відсутній 13-й поверх.

Втім, тринадцятка бентежить не тільки американців. Приміром, таксист з Берліна Адольф Акерман теж його не любить. Якось протягом трьох місяців він постійно потрапляв в аварії саме 13-го числа. Навчений гірким досвідом, таксист наступного 13-го числа вирішив нікуди не їхати і залишитися вдома. Він спокійно дивився телевізор, коли несподівано почув страшенний гуркіт. Вискочивши з будинку, він побачив, що інший водій врізався в його автомобіль, припаркований біля будинку. Відтак Адольф вирішив змінити професію, аби не дратувати долю.

Однак дехто зовсім не боїться «страшного» числа. Серед чемпіонів тут можна назвати англійця Артура Лі. Майже всі його родичі народилися саме 13-го числа — мати, теща, тесть, дружина, брат. Сам Артур народився у п'ятницю 13-го, у будинку під номером 13. Де, до речі, щасливо живе всі свої 73 роки.

Про Артура добре знають і в американському «Клубі забобонних» — є і такий у США. — До нього може вступити будь-яка людина, життя якої так чи інакше пов'язане з тринадцяткою: ти можеш народитися 13 числа, жити у 13 квартирі або мати 13 стільців у квартирі. Почесним президентом цього клубу урочисто обраний великий німецький композитор Ріхард Вагнер. Він народився 1813 року, у тринадцять років закінчив музичне училище, написав за життя 13 опер, а його ім'я і прізвище в латинській транскрипції мають 13 літер.

Кожної п'ятниці 13-го числа на 13-му поверсі одного з чикагських готелів у кімнаті під номером 13 збираються тринадцятеро членів «Клубу забобонних», щоб розбити 13 дзеркал. У такий спосіб члени клубу намагаються довести решті людей всю дурість забобонів, пов'язаних з тринадцяткою.

Це добре. Але одне мене бентежить: скільки ж дзеркал переб'ють ті «лицарі тринадцятки», перш ніж вибити з голів забобонних людей страх перед фатальним числом?..

Тому спеціально для тих, хто не бажає випробовувати долю, повідомляю: не варто сміятися в п'ятницю, особливо коли вона збігається з числом 13 — хто сміється в п'ятницю, плакатиме у неділю. А крім того, не стрижіть нігті. В п'ятницю. Втім, не завадить поберегтися і в понеділок — все ж таки екзамени на носі.

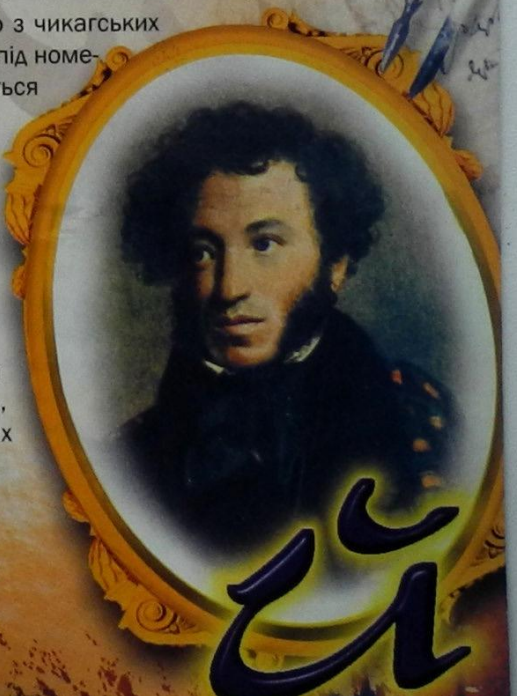

ВКРАЙ НЕДОСКОНАЛА РОПУХА

(продовження)

...Чесно кажучи, засмутилися ми страшенно. І тут я дещо згадав! Я ляснув себе по лобі, плеснув Джо по плечі і кажу:

— Генна інженерія! Га!..

— Га? — не зрозумів Джо.

— Наука така! Я сам по телебаченню бачив — там різних вівцебиків та інших чудернацьких тварин виводять. Невже ж не допоможуть нам супержабу створити.

— Ні-ні,— одразу заперечив Джо.— Ніхто нам допомагати не може. Бо наша ропуха — то державна таємниця. Ми самі мусимо здійснити науковий подвиг і вивести нову породу службових супержаб!

Тут я спочатку засумнівався, але Джо переконливо довів, що сільські школярі вже зараз вирощують молодняк великої рогатої худоби і що нам не личить відставати від них. Тоді я теж погодився взяти участь у науковому подвигу.

Отут ми й згадали про гурток юннатів, куди нас ще вранці запрошували...

Рівно о 16-ій ми вже товклися в клубі імені Шота Руставелі. Гуртком юннатів виявилася невеличка кімната, де стояло кілька акваріумів і багато квітів. Тітонька, що клеїла плакат, дуже нам зраділа. Вона сказала, що її слід називати Лариса Борисівна і вона щаслива бачити справжніх чоловіків, які хочуть виступити на захист рідної природи і дати відсіч різним її губителям.

Тоді Джо, трохи хвилюючись, каже:

— Борисо Ларисівно... чи то, навпаки... Ларисо Борисівно, можна ми з другом спочатку деякі досліди зробимо, а вже потім дамо відсіч?.. Ми от з Колібриком дуже цікавимося досягненнями генної інженерії.

Лариса Борисівна ще більше зраділа і каже:

— Ось вони, справжні дослідники глибин природи! Ми неодмінно доручимо вам найскладніші досліди. Але спочатку кожен гуртківець мусить виявити свої здібності й до фізичної праці, яких вимагає від науковців дослідницька нива.

І вона сказала, що ми зараз підемо в сад і розчистимо його від снігу. Сад клубу був невеличкий. Але снігу!.. Як на полюсі.

Лариса Борисівна сказала, щоб ми не надто перевтомлювалися, ви, мовляв, тільки доріжки між деревами прокладіть — аби люди могли собі прогулюватися, природою милуватися і вірші складати...

Поспиралися ми на лопати, стоїмо. Я кажу:

— А може, ми якимсь іншим разом сюди прийдемо? Коли сніг зійде?..

Отут Джо дуже розсердився:

— Я так і знав, що ти ще не готовий до наукового подвигу!

І рішуче взявся за лопату.

«Хто в біді залишить друга, сам пізнає гіркість бід». Ці слова великого грузинського поета Шота Руставелі прочитали ми в клубі, чиє ім'я він носить. Тому я теж узявся до роботи...

Після відлиги сніг був вологий і важкий, тому доріжки ми прокладали не надто швидко. Але проклали. Одну. Від клубу до паркану.

— Все! — кажу я. — Зробили.

— Ні, — каже Джо. — Нас просили доріжку для прогулянок прокласти. А що то за прогулянка — до паркану й назад? То тільки тигр в зоопарку так гуляє.

І ми далі заходилися вимахувати лопатами...

Потім Лариса Борисівна сказала, що ми молодці і що вона давно не зустрічала таких мужніх та працьовитих мужчин. А наступного разу дозволить нам починати свій дослід, бо сьогодні вже пізно і час додому...

Вночі мені наснилася велетенська ропуха в білому маскхалаті. Вона стрибала по садку з лопатою і викопувала із заметів порушників державного кордону. Порушники тремтіли з переляку, а ропуха гавкала грубим голосом.

Джо, напевне, теж не виспався, бо ще перед уроками похмуро сказав:

— Знаєш, Колібрику, я передумав виводити отих ропух.

І поки я, приголомшений такою новиною, мовчав, додав:

— Ти не думай, що я труднощів злякався, ні. Просто вівчарка для кордону більш годиться. От чим, наприклад, годувати супержабу?.. Треба тоді спеціально виводити суперкомарів і супермошок. Я ти гадаєш — подякує нам за це людство?..

Я сказав, що навряд чи подякує, бо тут із звичайними комарами не знаєш, що робити, кусаються.

— Ну от, — каже Джо, — а до того ж ці земноводні, виявляється, взимку весь час сплять! Вівчарка не засне, бо в неї шерсть, їй тепло. А у жаби шерсті немає, тому вона взимку зразу засинає. І не може стерегти кордон...

От я, власне, й розповів, як усе було. Вранці ми проходили жабу, вдень мріяли про суперропуху і розкидали сніг у саду. Потім Джо розчарувався, а пані Ганя першим викликала відповідати саме його.

Тільки цим я можу пояснити, що свою розповідь про земноводних Джо почав словами:

— Жаба — це така тварина, яка не має шерсті.

Пані Ганя цілком помилково вважає, ніби Джо хотів зірвати урок природознавства, заради чого і почав смішити весь Клас. Зовсім навпаки. На нього гнітюче враження справила недосконалість ропух для охорони державного кордону. От і все.

ТРИ ЖАБ'ЯЧІ ЖИТТЯ

Ну, всі ми бачили звичайнісіньку мешканку лісів — сіру жабу. Живе вона, втім, не тільки у лісах, але й на городах, на садових ділянках. Але в лісі вона почувається найзатишніше. Тварина ця малорухома, вона не стрибає, мов якесь мале жабенятко, пересувається поважно. Шкіра в неї вкрита бородавками — дві особливо великі знаходяться біля шиї. Коли хтось з хижаків прагне з'їсти жабу, то вона здатна виділяти неприємну речовину. Та якщо ви візьмете її в руки, то ніяких бородавок у вас від цього не вискочить. Це дуже симпатична тварина з красивими очима.

До речі, очі в жаби влаштовані таким чином, що вона, не повертаючи голови, може бачити світ навколо себе майже на всі 360°. І не тільки бачить, але ще й може сама вирішити: схопити те, що бачить, чи краще сховатися.

Дехто вважає, що жаби примружуються від задоволення, коли ковтають свою здобич — комах різних, черв'яків чи лісових клопів. Насправді ж саме очними яблуками жаба проштовхує здобич всередину, тому й примружується.

У природі жаб-самців набагато більше, ніж самочок. Тому женихам тут не позаздриш — дуже багато часу треба витратити, щоб зустріти кохану. Самці при цьому наспівують ніжних пісень.

Самки зазвичай набагато більші від самців, бо в їхньому тілі знаходиться кілька десятків тисяч ікринок. Ікру жабки відкладають у неглибоких теплих ставочках — тоді ікра просто обліплює стебла підводних рослин. Оце і є **перше** життя жаби — ікра. З неї потім з'являються пуголовки — лупоокі малюки з хвостами, аніскільки не схожі на тата з мамою. Так починається **друге** життя жабки. Малюки залишаються пуголовками від кількох тижнів до кількох місяців — залежно від виду. Але жабою стає тільки один з тисячі пуголовків — така вже тяжка в них доля, що більшість просто недоживає до перетворення на зрілу жабу. По-перше, ними харчуються численні хижаки. А по-друге, складні зміни відбуваються в організмі: формується система кровообігу, розвиваються легені, якими пуголовок дихає, піднімаючись на поверхню води. А під водою він все ще дихає зябрами. Як риби.

Кажуть, дорослішання відбиває у пуголовка апетит. Це тому, що перебудовується шлунок — пуголовки вегетаріанці, а дорослі жаби вже хижаки, які мають на верхній щелепі навіть маленькі зуби.

А от у своєму **третьому**, дорослому житті жаби можуть жити в будь-яких умовах — на землі і під землею, у воді, у болотах, на деревах. Відповідно й розмір собі підлаштовують до природних умов — від африканської жаби Голіафа вагою аж 3 кг до зовсім невагомих малючків. Жаби з Південної Америки мають на шкірі страшну отруту — якщо якийсь недосвідчений хижак вирішить поласувати такою ропухою, смерть настане неодмінно.

Взагалі жаб'яча шкіра (згадаймо хоча б казку про Царівну-Жабу!) — річ дуже цікава. Вона завжди волога, тому жаба здається холодною. Під час купання жаби п'ють саме через шкіру — зате в рот не беруть ні краплини.

«Ква-ква» — то була перша пісня, яка пролунала на нашій Землі. Жаби першими серед хребетних вийшли на сушу з води — і тим самим перестрибали решту тварин. Відтак і ми, люди, якоюсь мірою є нащадками жаб.

А співають тільки самці. Не випадково японці тримають вдома жабок замість канарок. Горлянка у жаби влаштована зовсім не так, як у пташки. Але співати чимсь треба, тому жабки застосовують резонатори.

Ікринки

Пуголовок

Жаба ловить комах, викидаючи довгий липкий язик. Кінчик язика роздвоєний, як виделка.

Голосовий резонатор жаби. Скорочення цього шкіряного мішка роблять квакання голоснішим.

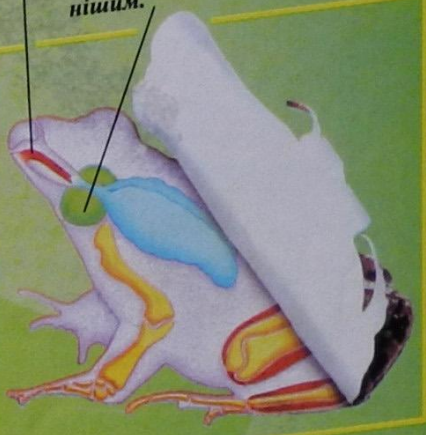

Вирячені очі на вершечку голови дозволяють вести спостереження, не виринаючи з води, та бачити на 360°.

Великі ластоподібні задні ноги роблять жабу відмінним плавцем.

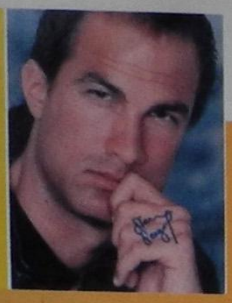

НІКО СТАНЕ

Чесно кажучи, мені не дуже подобається сваритися, сперечатися і обзиватися різними брутальними словами. Мене просто нудить, коли стоять двоє хлопців і лаються між собою. Ну хіба це личить класним пацанам! Хіба так поводяться справжні джентльмени?!. Тьху! Навіщо язиками ляпати, коли в тебе кулаки є!.. Втім, це тільки дорослі і більшість дівчисьок вважають, буцім усі хлопці люблять битися. Не всі. Особливо ті, кого хоча б одного разу таки побили. З власного досвіду знаю, що в таких випадках так і кортить одразу стати дуже сильним, відчайдушним і негайно помститися кривднику. Або в крайньому випадку — мати такого друга, котрий помстився б за тебе.

От Колібрику нашому добре, бо в нього такий друг є. Це я. І завжди заступаюся за нашого вундеркінда. А хто помститься, якщо мене таки відлупцює якийсь амбал?.. Отож-то. Бо нема зараз у мене свого Іллі Муромця, або, принаймні, Котигорошка. У казках вони є, а в мене — нема.

До речі, Колібрик запевняє, що такі герої були у всіх народів. Древніх греків захищав Геракл, індійці одразу бігли до мужнього і мудрого Рами, грузини складали пісень на честь героїчного Витязя У Тигровій Шкурі... Про наших Альошу Поповича та Кирила Кожум'яка годі й казати — у слов'янському фольклорі безліч справжніх героїв, які кожному Солов'ю-Розбійнику могли прочухана дати. А от американці своїми історичними героями похвалитися не можуть — бо історія у них куца, як хвіст у жаби. Але що то за країна без своїх героїв і захисників! Без патріотичних міфів і легенд!.. От і заходилися американці створювати своїх популярних героїв. І як завжди, коли йдеться про популярність, на перший план вискочило кіно.

Who is кто?

Fan Mail:
C/O Seagal/Nasso Productions
1041 North Formosa Avenue, 200
West Hollywood,
CA 90046
USA

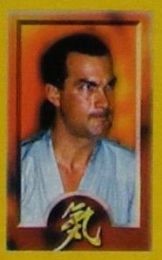

合氣道

Во Вік розповідав мені, з яким захопленням стежив за подвигами «Чудової сімки» на чолі з героїчним Юлом Бринером. Згодом разом з усім світом стискав кулаки, переживаючи за героїв Чарлза Бронсона, Клінта Іствуда, Брюса Лі, Чака Норріса...

Та час минає. Померли Юл і Брюс, постарішав Бронсон, з останніх сил б'ються з ворогами Іствуд і Норріс. Та, як відомо, на зміну одним героям обов'язково приходять інші. І от вже ми самі, завмираючи, стежимо за героїчними вчинками Шварценеггера, Сталлоне, Брюса Вілліса, Ван Дамма, Дудікоффа... А хто це там іще — з суворим поглядом прижмурених очей, із зібраним на потилиці хвостиком волосся, кровожерний і пластичний, мов тигр?.. Додайте до цього ще й чорний пояс айкідо. Впізнали?.. Звісно, це саме він — Стівен Сігал!

А почалося все у далекому 1959 році, коли Стівену було не більше, ніж нашому Колібрику, — сім рочків. Тоді на стадіоні в Детройті він вперше побачив показовий бій карате і одразу ж сказав батькові: «Тату, це саме те, що мені потрібно».

У 17 років Стівен нарешті дістався берегів Японії, де одразу почав вивчати айкідо. Любов до східних двобоїв позначилася і на суто людських почуттях юного американця: у 19 років Стівен одружився з Міяко Фуджитані, дочкою знаменитого бійця. Для Японії такий шлюб зовсім не характерний, але Сігал на той час справді закохався і вирішив бути чесним перед Міяко. До речі, цей шлюб аніскільки не полегшив сходження Сігала до вершин слави в айкідо — швидше навпаки: «Жоден з аме-

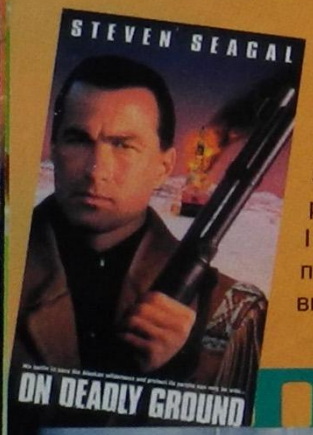

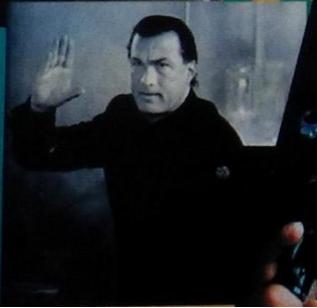

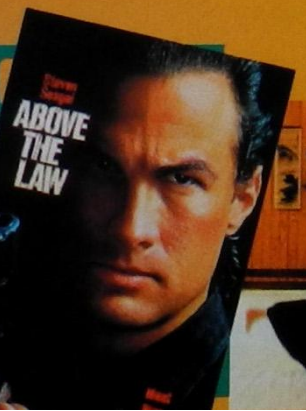

З Гамлетом?

риканських хлопців навіть уявити собі не може, через що мені довелося пройти, — згадує Стівен. — В офіційних турнірах мені було відмовлено, тому після виснажливих тренувань доводилося тинятися задвірками Токіо у пошуках боїв з бойовиками Якудзи». А Якудза, скажу я вам,— то японська мафія, яка не пробачає помилок. Та навіть тамтешнім бандитам Сігал-сан давав прочухана, жодного разу не зазнавши поразки в боях. Сьогодні Стівен Сігал володіє шостим даном чорного пояса айкідо, дзюдо і кендо. Практикує він також тай-чі та кунг-фу, володіє технікою фехтування на мечах — кенджицу. А якщо додати до того ж знання в царині голкотерапії, лікуванні травами і навіть у «в'язанні» бранців, то можете собі уявити, який він справжній боєць-універсал — той Стівен Сігал!

Зрозуміло, на такого супермена просто не могли не покласти око спецслужби американського посольства в Японії. Сігалу доручають кілька відповідальних і серйозних доручень, які він успішно виконує, і невдовзі стає поважною людиною серед агентів ЦРУ. Та згодом він вирішує повернутися до США. Щоправда, Сігалу доводиться залишити в Японії свою дружину з двома дітьми, та в серці його зберігається самурайський дух і любов до фільмів Акіро Куросави — чудового японського режисера. Можливо, саме на шляху до Америки і подумав Сігал про свою кар'єру в кіно?..

Кілька років Стівен працює тілоохоронцем, потім стає інструктором з бойових мистецтв у таких кінозірок, як Шон Коннері та Джеймс Мейсон. А коли почав тренувати хижого і ганебно багатого голлівудського кіномагната Майкла Овітця, долю Сігала-актора було вирішено остаточно. «Якщо ти досконало володієш одним видом мистецтва,— любить повторювати Сігал, — ти опануєш всі інші».

Сказав — зробив! У 1988 році на екрани виходить його перша стрічка «Над законом» (Above The Law), яка одразу стає хітом і в Америці, і в Європі. Щоправда, у Великій Британії і в нас фільм одержав назву «Ніко», відтак почали називати і всі наступні фільми Сігала: «Ніко-2», «Ніко-3», «Ніко-4»... І сама назва «Над законом», і сюжет стрічки одразу чітко визначили основний напрямок наступних кінодвобоїв Сігала. Перші його кунг-фу-фільми створені практично за однією схемою: суперполіцейський (хай звуть його Ніко, Джон Хетчер або Джино Феліно) порушує підступні заміри мафії (наркобандитів чи корумпованих чиновників), через що над ним (його сім'єю, родичами або знайомими) вчиняється жорстока розправа. Отут героя охоплює благородна лють, він підводиться над законом і влаштовує кровну (а ще й криваву) помсту: влучно стріляє, класно жене машину, ламає руки, ноги і рубає голови мерзотникам. У кінці фільму негідників жорстоко покарано, а мужній месник стає улюбленцем глядачів.

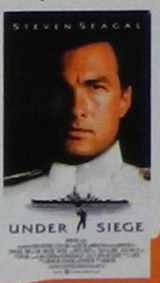

Чудові останні два сігаловські «Захвати» (в морі й у поїзді) теж не надто відрізняються від попередніх «Ніко» — але тут Стівен грає майже самого себе, агента секретних служб. Та й трюки, які Сігал виконує без каскадерів, просто вражаючі! Не дарма ж кожен новий фільм Сігала збирає мільйони глядачів і доларів.

А от Киці не подобається, що в тих фільмах майже нічого нема про кохання і зовсім ніякої еротики. А сам Сігал-сан відповідає на це так: «Мені хотілося б, щоб мій син теж міг дивитися мої фільми, тому я проти еротичних сцен». І за це вам, містер Сігал, окреме спасибі — інакше батьки б ніколи не дозволили нам дивитися ці чудові бойовики!

А оскільки дійшло до сімейного життя Сігала, то всім закоханим у нього дівчаткам повідомлю таке: він одружений з відомою красунею-актрисою Келлі Ле Брок і має донечку та сина. Обидва малюки займаються боротьбою в юнацькому центрі «Дойо», який належить їхньому татусеві. Охоче користуючись кулаками на екрані, в подружньому житті Стіві докладає рук тільки до домашнього господарства та виховання дітей.

Сам Сігал вважає, що ще не зняв свій найкращий, видатний фільм. А один з відомих продюсерів, захоплений майстерністю актора, наважився на такий прогноз: «Колись він зможе зіграти Гамлета!..»

Якщо це справдиться, то в одному я переконаний цілковито: шекспірівський Принц Датський цього разу буде класно битися і фехтувати! Почекаємо.

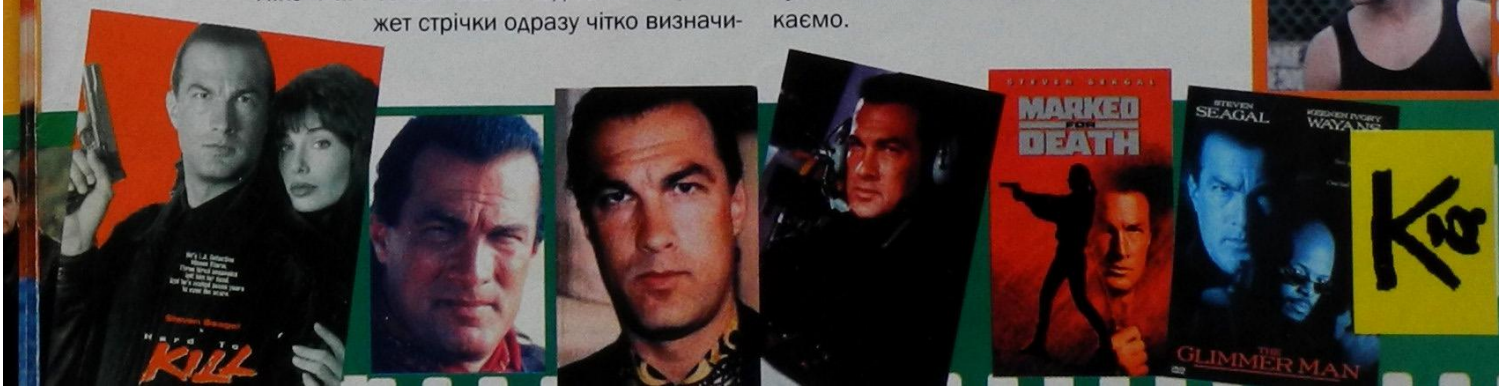

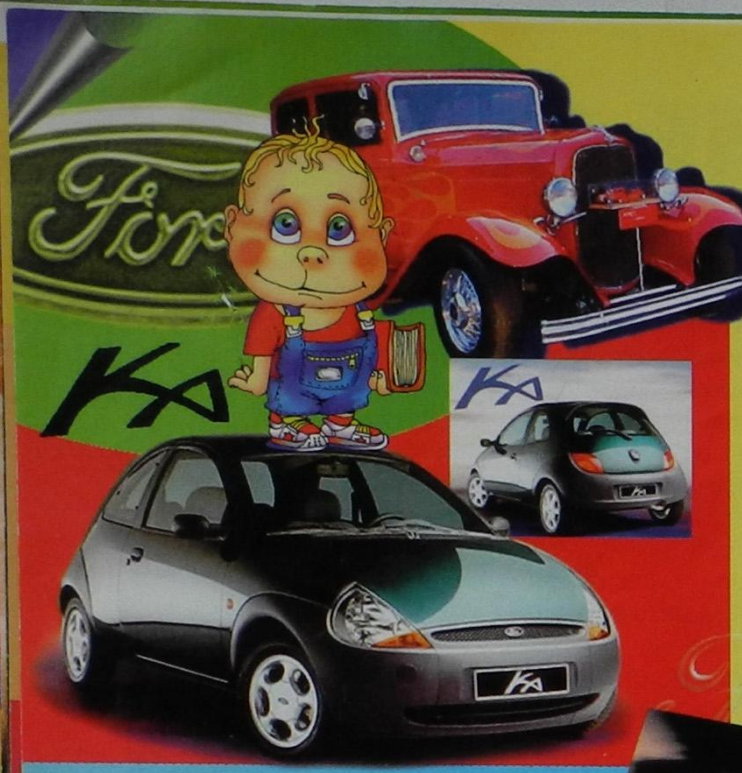

Гортав я нещодавно старенький рекламний журнал — цукерки там різні, крісельця з опочивальнями, покривала з рюшками, дурниці різні. Зате ж машини там були!.. Хочеш — кабріолет, а хочеш — джип!

І раптом бачу — зовсім чисті сторінки, абсолютно білі. Ну, думаю, друкарі, мабуть, фарби типографської надихались — забули малюнок поставити!.. А потім дивлюсь — у самому низу порожньої сторінки маленькими літерами написано: «Автомобілі марки **Ford** такі хороші, що реклами не потребують». Що тут казати? Воно й насправді — «Форд» — це вам не холодильник «Норд». Його вже точно ні з чим не сплутаєш!.. А тепер уявіть, що таку саму сторінку дозволили собі виробники «Запорожця». No comment!

Коли 1903 року Генрі Форд випустив свій перший автомобіль, він, мабуть, і гадки не мав про те, що в кінці XX століття **Ford Motor Company** стане другою промисловою компанією у світі. Сьогодні фірма за рік продає 6,5 млн. автомобілів — і яких! Супер! А де ви їх тільки не побачите!? Навіть у нас, вийшовши на дорогу, можна без особливих зусиль нарахувати кілька висококласних фордівських моделей.

Ford Ka

При вигляді цієї машини в будь-якого любителя починає шалено битися серце, а сон тікає геть. Та й є від чого! Ви погляньте на ці форми! А на кузов, здатний надати притулок чотирьом пасажирам! А подивіться, як машина слухається керма та маневрує! Загляньте в паспорт машини, і я готовий з'їсти власного капелюха, якщо вас не розчулять ті 50 кінських сил, що там зазначені. І черевики на додачу, якщо ця крихітка не дасть на трасі 150 км/год чи не набере 100 км/год за 16 секунд.

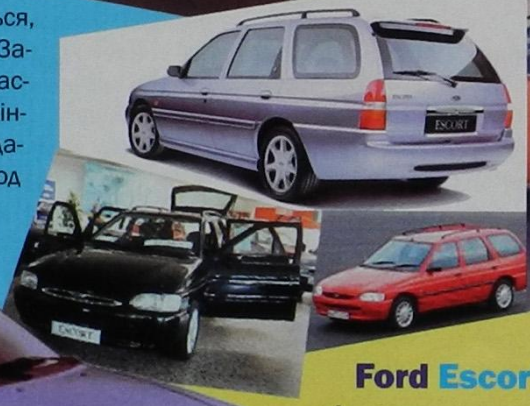

Ford Escort

Дуже шляхетна родина. Чотириколісний символ якості та краси. Прекрасні ходові характеристики плюс практичність незалежно від моделі — чи то класичний 4-дверний **седан**, чи то 5-дверний **хетчбек** або **універсал**. Параметри двигуна (від 63 до 115 конячок) здатні наповнити почуттям гордості не одне водійське серце, а максимальна швидкість (160-190 км/год) — позбавити спокою не одного заздрісника. Ну а розгін до 100 км/год за 11-17 секунд лише підтвердить вищесказане.

Ford Mondeo

Дуже рекомендую. Стильний кузов, витриманий у спокійних плавних лініях, створює приємне враження, яке посилює комфортний салон цього автомобіля. Великі елегантні фари, бампери одного з кузовом кольору органічно довершують вишуканий екстер'єр. Космічна передня панель — тонкий натяк на те, що кращі часи моделі ще попереду. При всій красі потужність цього красеня складає від 90 до 170 к.с. Максимальна швидкість — 170-225 км/год. Розгін до 100 км/год — 9-14 секунд. Коментарі тут потрібні?

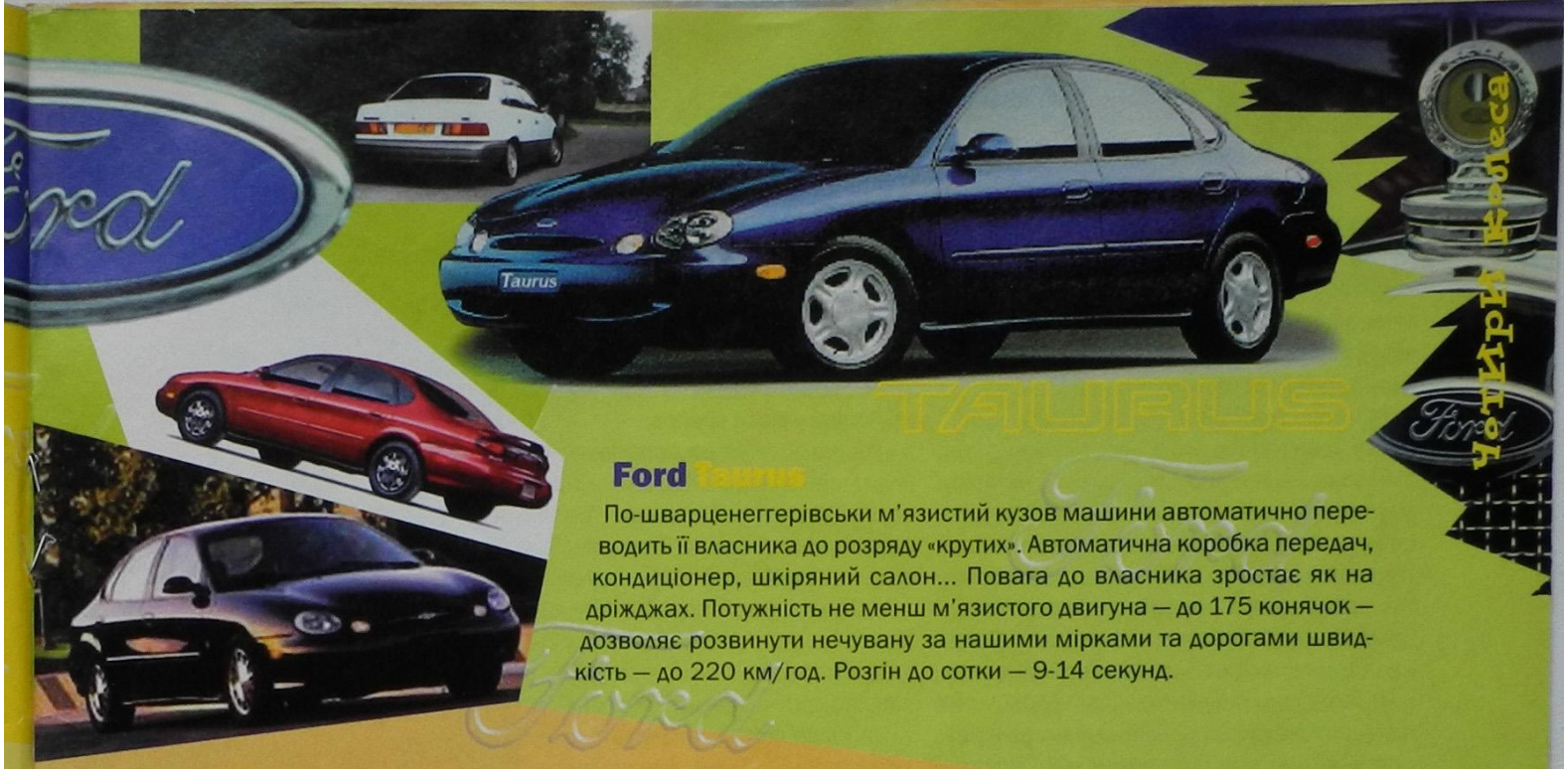

Ford Taurus

По-шварценеггерівськи м'язистий кузов машини автоматично переводить її власника до розряду «крутих». Автоматична коробка передач, кондиціонер, шкіряний салон... Повага до власника зростає як на дріжджах. Потужність не менш м'язистого двигуна — до 175 конячок — дозволяє розвинути нечувану за нашими мірками та дорогами швидкість — до 220 км/год. Розгін до сотки — 9-14 секунд.

Ford Explorer

Повнопривідний позашляховик, популярний не лише у США. П'яти пасажирам, що затишно розташувались у салоні, не страшні ані ями на дорогах, ані грунтівка, ані прерії. Не одна скупа сльоза скотиться по неголеній щоці ковбоя при вигляді красеня з округлими формами та потужною передньою решіткою. А як ви ще й газонете по максимуму, витиснувши всі 180 км/год, закладені у 6- чи 8-циліндровому двигуні (210 кінських сил це дозволяють), то він і геть розплачеться від надміру теплих почуттів. Гідропосилювачі гальм підвищують надійність авто, а розгін до 100 км/год за якихось 9-11 секунд завершує цей не такий уже й повний перелік його переваг.

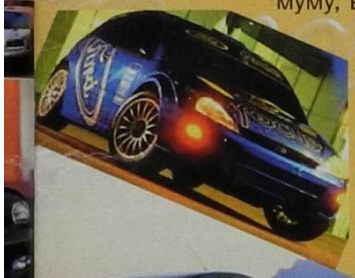

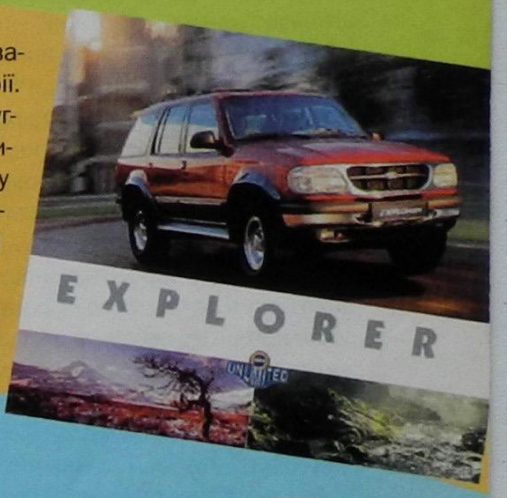

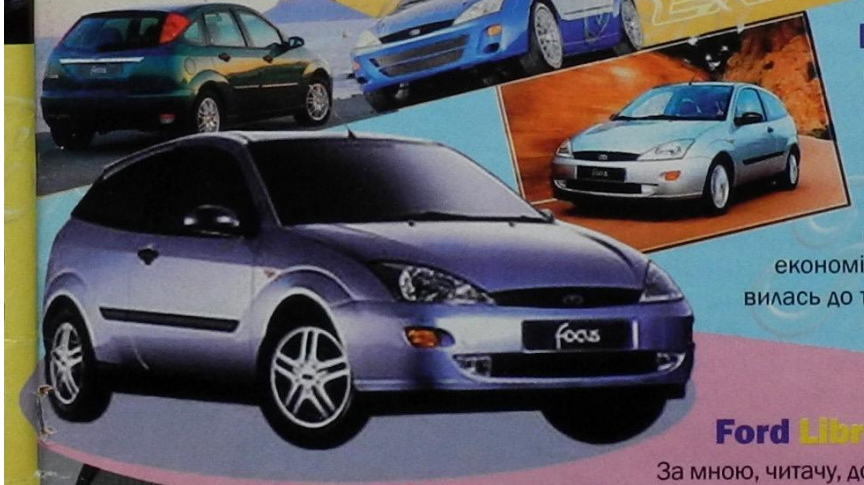

Ford Focus

Скиньмо свої капелюхи, панове! Перед вами містер Автомобіль Європи — 99! Гідний продовжувач традиції, започаткованої його попередниками — Escort, Scorpio і Mondeo. Ось так побиваються конкуренти, незважаючи на найлегшу конструкцію кузова. А ще серед чеснот чемпіона — найвищі динамічність та економічність. Плюс той самий кузов, конструкція якого виявилась до того ж і найжорсткішою.

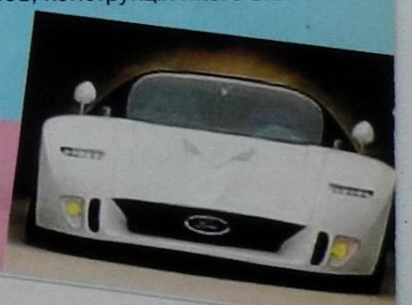

Ford Libret

За мною, читачу, до чотириколісного майбуття! На останньому Чикагському автосалоні всіх вразила нова модель «Форда» — «Лібре». Невеликий 4-місний спортивний кабріолет. Кабріолет як кабріолет. Але більш прискіпливий огляд відкриє вашому оку й щось новеньке. Наприклад, двері, що відкриваються від центру в різні боки. А фари, а передній бампер з великим повітрезабирачем (куди вмонтовано дві протитуманні фари)! Всередині — стильна приладна дошка. Все зі шкіри та полірованої сталі, чотири сидіння «а ля люлька» обладнані ременями безпеки, є й дві подушки безпеки. Машинка рухлива, апетит вельми поміркований — якихось 5,88 л на 100 км. І ще одна особливість: «Лібре» не має ключа запалювання — щоб завести машину, потрібно повернути ручку і натиснути кнопку на центральній панелі.

ЧИ СПРАВДІ ТІ ГРОШІ

Ще не встигли ми як слід розпочати розмову про гроші, про те, як їх заробляти, як на нас посипались безглузді звинувачення. Киця якось почула на вулиці, як кляли людей, які навчилися заробляти на життя.

— Ти навіть уявити не можеш, Ковба-сане, як зле вони говорили про них. І не лише про бізнесменів, а й про спортсменів, акторів, манекенниць — про всіх, хто отримує за свою роботу бодай на трохи більше. Більш того, навіть «Класу» закидають, що, мовляв, ми розбещуємо молодь своїми розповідями. Одна літня жінка розповідала: «Побачила я якось один журнал, який мій онук читав, заглянула в нього, а там — жах! — пишуть, як потрібно заробляти гроші, розповідають історії про багатих людей. Замість того, щоб навчати, що гроші — це бруд, що люди, в яких вони є, — скнари, що всі бізнесмени — злодюжки, що все зло на світі — від грошей. Ні, раніше було краще, ми вірили в комуністичне майбутнє, багатих не було, а про гроші ми навіть говорити соромились». І підсумувала: «І що ж то воно далі буде?»

— А про себе, про життя своє теперішнє вона нічого не говорила? Про те, як дозволяє їй прожити її пенсія? А шкода! Люди все життя працювали, а зараз що вони мають з того? Знаєш, чому так виходить? Тому що ніколи і ніхто не вчив їх, що таке гроші, для чого вони потрібні. І єдине, що лишається таким людям на втіху, — гасла типу «Все в ім'я людини, все для блага людини» та йому подібні, які в нинішній ситуації не що інше, як знущання. Автор «Капіталу», бестселера часів рожевих мрій про комунізм Карл Маркс учив на папері, як потрібно заробляти гроші чесною працею, в той час як шестеро його дітей померли від виснаження та хвороб. А ще він розвивав учення про те, що ті, хто бідніші, повинні заставляти ділитися з ними тих, хто бодай трохи багатший. Може, я чогось не розумію, але мені це дуже нагадує грабіж.

— Ось Пундик розповідав якось, що коли був ще зовсім малим, поклав до рота п'ять копійок. Мама його добряче висварила, сказала, щоб він негайно вийняв «цей бруд», але цей «брудний» п'ятак вона не вкинула до смітника, а поклала до гаманця.

— Вона мала рацію, оскільки все ж таки місце грошам у гаманці, а не у шлунку. Та й не гігієнічно це, якщо вже розводитись на всю.

— А ще є приказка така: «Не в грошах щастя».

— І це правильно. Ну сама поміркуй, хіба можна таке широке поняття, як щастя, заганяти в рамки одних тільки грошей. Так тільки останній скнара може вважати. І не тільки вважати.

Я ж особисто ніколи не думав, що гроші повинні стати сенсом життя людини. Інша справа, коли мова заходить про них як про засіб. Того ж платежу навіть. Тут уже не варто недооцінювати їхню роль. Але ніколи не потрібно скидати на одну купу гроші і, скажімо, людські стосунки, якості, почуття. А от і інший бік медалі. Скажи мені, Кицю, сірники самі по собі — зло чи добро.

— Ну, якщо підпалити дім чи школу, то, звичайно, зло. А якщо десь у полі в холодну ніч — то навпаки.

— Розумниця! Те ж саме можна сказати й про гроші. А ще можна сказати, що є й такі люди, яким вигідно, щоб інші знали про гроші (а отже, і вміли якось поводитись з ними) якомога менше. От якби свого часу нинішні пенсіонери навчились цього, то сьогодні вони б жили не так погано, як тепер це доводиться їм робити. Бо вони могли б не лише віддавати свою робочу силу державі (часто просто задарма), а й самі б щось створювали, а тут обманути людину вже набагато складніше. Та й почувається людина-творець (не побоюсь цього пафосного слова) впевненіше, і в будь-якій життєвій ситуації, і за будь-якого віку.

Во Вік вважає, що у школах не люблять говорити про гроші з кількох причин. По-перше, якщо діти засвоять принципи роботи грошей, то з обойми вчительських погроз випаде страшилка «Як не визубриш предмет, то в житті наплачешся». До чого веде зубріння? До відмінних оцінок у табелі? Але гарантію на те, що ці ж самі оцінки не заведуть тебе у хащі злиднів, вони дають? Якщо людина ідеально відповідає певному шаблону, то чи обов'язково це має означати, що вона в разі потреби зможе вийти за рамки цієї відповідності? Багато тих великих людей, яких у школі ярликували, як могли, тому й не були відмінниками, що їхнє мислення, поведінка не вкладались у загальноприйняту в школі схему. А при виході на шлях самостійного існування це важить чимало.

А ось інша причина. Чи зацікавлені можновладці в тому, щоб люди вміли поводитись із грошима, видобувати вигоду з них? Мабуть, ні. Бо кого ж тоді використовува-

ТАКІ НЕХОРОШІ?

ти на важких чи нудних роботах, якби всі люди спокійнісінько, без надмірних зусиль забезпечували існування своє та своїх близьких? Та й обманути час від часу людину необізнану чи малообізнану все ж таки простіше, ніж експерта у фінансових питаннях. А тут ще та ж сама школа по інерції продовжує вважати, що нічого ганебного в бідності немає.

— От я читала, що Ді Капріо ріс у бідній сім'ї. А коли після зйомок у «Титаніку» розбагатів, то все одно лишився байдужим до грошей. «Раніше я міг дозволити собі бути цілком щасливим, маючи в кишені всього кілька доларів, — говорить він. — Розкоші мене мало зворушують, а ті мільйони, що лежать у банку, геть зовсім не змінили мого життя».

— А знаєш, скільки таких випадків, коли великі гроші ускладнювали життя тому, кому діставались? Ось знайомий кіт одного банкіра розповідав якось, що життя його сім'ї, після того як вони стали дуже багатими, стало невимовно нудним. Дружина банкіра скаржилась: «Я не маю права поскаржитись на життя, бо за моїх умов це виглядатиме тепер просто непристойно». А ось ще один чоловік, життя якого стало нудним від багатства. Американський телемагнат Джон Ланкастер забажав повернути назад старі часи, коли він ще не заробляв 6 мільйонів на рік. Пославши все своє багатство під три чорти, почав займатись речами, які приносили йому задоволення. Їздив з друзями на рибалку. При цьому їздив автобусом, кажучи, що йому шкода тих людей, які змушені користуватись власними автомобілями. А ще він казав, що в гонитві за грошима люди позбавляють себе величезних задоволень.

Ні, не потрібно звідси робити висновок, що гроші — це зло. Просто кожна людина сама вирішує (бажано, щоб робилось це свідомо), яке місце повинні посісти гроші в її житті. І на що їх витрачати. Одна американка, на голову якої, можна сказати, впало багатство, не пошкодувала величезних сум на лікування бідних дітей. Це була своєрідна подяка 81-річної бабусі долі за прихильність до неї. А почалось усе з того, що одного чудового дня вона виявила бажання підбадьоритись чашкою кави у місцевому «Макдональдсі». Не виходячи з машини, отримала від офіціанта каву, а та раптом взяла і виплеснулась на неї. Опік. Оскільки клієнт завжди правий (у них), фірма сплатила 10000 доларів на операцію для цієї леді. Але потім втрутився адвокат, який, поміркувавши, дійшов висновку, що оскільки температура кави не має перевищувати 80° за Цельсієм, а з боку фірми цей пункт було порушено, то суму цю інакше як знущанням не назвеш. І таки домігся того, щоб потерпілій виплатили компенсацію в розмірі 3 млн. «зелених». Не в останню чергу тому, що адвокат знав, що таке гроші, де вони плавають і на що клюють.

— Іншими словами, в даному випадку гроші принесли користь.

— Якщо говорити про потерпілу (не фірму, а бабусю), то безперечно! Але зрозуміло, що це лише одиничний випадок, бо якщо нехай хоч кожний другий клієнт «Макдональдса» захоче відірвати такий клапоть від фірми, то за мить від неї навіть вивіски не залишиться — все піде на сплату боргів. Крім судових розборів, є й інші шляхи до багатства. Знаєш, хто такий Тревіно?

— Ні.

— Це видатний американський гравець у гольф. Коли він був зовсім молодий, не такий знаменитий і багатий, йому частенько доводилось спостерігати через дірки в паркані, як члени місцевого гольф-клубу грають у цю гру. Ніяких шансів потрапити на цей закритий для сторонніх майданчик. Ось тут і знадобилась його рішучість. Насамперед, він-таки отримав право доступу на майданчик, найнявшись туди садівником. Потім уже підносив гравцям м'ячі та ключки, а лишаючись сам, і собі пробував загнати м'яч у лунку. Сотні разів заліплюючи мозолі на руках, він тренувався і тренувався, і таки досяг свого. Бо дуже добре знав, чого йому треба. Це перше правило. І чим більшою, значнішою є мета, до якої прагне людина, тим вагомішими будуть і плоди в разі успіху.

Не всі багатії думають лише про гроші. Якось, дрімаючи під партою, я почув розмову двох хлопців. Вони обмінювались думками з приводу того, для чого взагалі потрібно працювати. Думок було три: щоб заробити багато грошей, щоб виробити якийсь потрібний товар, щоб зробити світ кращим. Як ти гадаєш, у автора якої з них найбільше шансів стати не лише багатою людиною, але й, ставши нею, прожити цікаве, повноцінне життя.

— Мабуть, останньої.

— Отож бо й воно! А надалі, якщо ти не псуватимеш мені настрій аматорськими балачками про гроші й багатство, я розповім тобі, які якості потрібно розвивати, щоб мати успіх у будь-якій справі.

НЛО – загадки

Розповідаю якось Класові на фізиці, як Архімед відкрив закон імені себе самого. Тільки доходжу до того місця, де він має заволати своє «Еврікa!», вже навіть повітря в легені набрав, щоб показати, як це в нього виглядало, як раптом чую:
— О! О! О! Бачу енело!..
Фразу цю Пундик (а був це саме він) вигукнув з таким захопленням, що шибки у вікнах затремтіли. Можна подумати, що він перша людина на Землі, яка бачить НЛО. Та стривай, хіба це НЛО?
Киця також подала голос:
— Це обручка Леонардо Ді Капріо!
Джексон заперечив: мовляв, це сережка з вуха Елтона Джона.
Докинув своїх п'ять копійок і Колібрик:
— Це більше схоже на приплюснуту хмару тороподібної форми.
І всі стали зосереджено вдивлятись у вікно, аж поки не поглянули вниз і не побачили там Капітана Немо, який сидів на сходах і спокійнісінько пихкав своєю люлькою. А оскільки робив це він з неабиякою любов'ю, то й не дивно, що кільця диму були такі великі та міцні. Наче бублики тижневої давності.
Пане капітане, — ввічливо мовив я. — Ваше хобі викликає в нашого Класу небажані думки про вторгнення інопланетян та гуманоїдів. Небажаних у тому розумінні, що відволікають учнів від засвоєння знань з фізики. Чи не були б ви ласкаві покурити десь за рогом?
Капітан Немо пихнув кількома кільцями, після чого відповів:
— Пане професоре, я зовсім не палю. Я навмисне пускаю дим, аби привернути увагу інопланетних цивілізацій. Якщо ви мене не відволікатимете, за кілька хвилин заінтриговані інопланетяни неодмінно на це «клюнуть», і тоді всі ми матимемо змогу познайомитися з ними трохи ближче. Ферштейн.

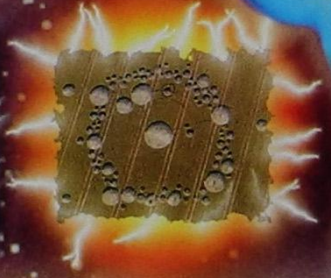

Черепи з Іки (Перу) і Мериди (Мексика). Ці черепи людиноподібних істот були знайдені у 1995 році Робертом Конноллі.

— Натюрліх! — заволав увесь Клас, займаючи оборону на підвіконнях. Ясна річ, про НЛО слухати — це вам не U=IR вчити! І тому я дуже делікатно сказав:
— Тихо! Ша! Let it be! Але поки ще інопланетяни сюди не прилетіли, давайте спробуємо розібратися, що це таке і як його малюють.
Киця хотіла перевести розмову в інше русло — їй Леонардо Ді Капріо ближчий, ніж якісь там зеленошкірі гуманоїди! — але Клас її не підтримав.
І я почав:
— Уже багато-багато років окремі люди, а також цілі екіпажі повітряних лайнерів та кораблів, астрономи та метеорологи, оператори РЛС у різних країнах спостерігають у небі дивні (аномальні) явища. Основна кількість їх пов'язана з польотами якихось незрозумілих об'єктів правильних геометричних форм, які отримали назву «Неопізнані літаючі об'єкти» — **НЛО**, англійською мовою — «unindentified flying objects» — **UFO**.

Уфологів не обманеш!

Існує безліч документальних свідчень появи НЛО. Серед них — більш як 70 тисяч фотознімків, понад 120 кінодокументів (у тому числі й зроблених автоматичними приладами), багато записів з екранів станцій спостереження за штучними супутниками Землі.
Спостерігався також прямий вплив НЛО на земну техніку та живу природу, неодноразово виявляли сліди, що залишали вони при посадках.
Усі ці дані доводять, що НЛО дійсно є! Це не оптичні обмани, не ілюзії та не вигадка людська, мета якої — дешева популярність.
Звісно, дехто любить обдурити довірливих співгромадян казочками про інопланетян. Але уфологи підрахували, що на 10 вигадок припадає щонайменше 1 правдива історія. Тобто свідчення наявності НЛО не ототожнюється ані з природними явищами, ані зі слідами господарської діяльності людини чи технічних експериментів. Звичайно, ніхто не забороняє побачити НЛО в метеорологічному зонді чи навіть у диму, хмарах тощо. Ось і Пундик на цю «вудочку» піймався. Але перед тим, як писати повідомлення в науковий вісник чи навіть у жовту пресу, варто розібратися, чи справді те, що бачимо, є НЛО.

Усілякі НЛО спостерігали мешканці цілих міст, командири кораблів, екіпажі та пасажири літаків, групи офіцерів чи вчених, і навряд чи розумно робити їм закиди в упередженості.

НЛО: родинне фото

Вночі це, в одних випадках, згустки світла, які виявляють схильність до правильних геометричних форм (сфера, циліндр тощо), в інших — поодинокі цятки чи група цяток, що світяться. В денний час це те ж саме, однак розрізняти

без розгадок

їх дещо складніше. У деяких випадках зустрічаються НЛО у вигляді твердих тіл або й таких, що створюють враження металевої конструкції. Але не поспішайте з висновками, оскільки за НЛО може видатись будь-яке природне явище чи технічний об'єкт, серед яких: міражі; фрагменти полярного сяйва; хмари компактної форми, а надто коли їх підсвічує сонце та жене вітер; сонце на сході чи заході; зірки, планети, комети, метеорити, болиди; шарова блискавка; сигнальні ракети, фейєрверки; зонди, балони — їхня траєкторія взагалі не піддається прогнозуванню; аеростати, повітряні кулі, кульки та повітряні змії; літаки, вертольоти, планери, парашути; техніка ракетна і космічна, її компоненти та залишки; електрозварювання, світло у вікнах, вогнища та пожежі, промені маяків та інших сигнальних пристроїв; явища, пов'язані з господарською чи промисловою діяльністю людини — дим, пара...

— Отож, — не дуже ввічливо перебив мене капітан Немо, — Пундик так і переплутав мої кільця із справжнім НЛО. Хоча насправді далеко не завжди усякі дими і хмари бувають справжніми. Я вам ось що розкажу, послухайте.

Не твоє — не чіпай!

Сталося це у першу світову війну, під час Дарданельської операції, з цілим військовим підрозділом. За спогадами англійського генерала Канінгема, все виглядало приблизно так: «Безхмарного дня 21 серпня 1915 року на півострові Галліполі над розташуванням англійських військ з'явилось сім дивних, цілком однакових «хмарин», схожих на величезні хлібини. На землі під ними перебувала ще одна така ж сама «хмарка» довжиною десь метрів 250, а завширшки і заввишки близько 60 метрів. Вона здавалась щільною, наче зробленою з твердого матеріалу. Тоді саме нам на допомогу рухався батальйон 14-го Норфолкського полку чисельністю 800 чоловік. На очах багатьох очевидців батальйон підійшов до «хмари», що була на землі, і ввійшов у неї, але жоден солдат після того звідти не вийшов. За годину потому «хмара» повільно піднялася з землі та приєдналась до інших, після чого вони всі рушили на північний захід в бік Болгарії та зникли з очей. А на тому місці, де знаходилась «хмара», нікого не було.

Після капітуляції Туреччини у 1918 р. британське командування звернулося з вимогою повернути зниклий батальйон, але турки переконливо довели, що вони не причетні до цієї таємничої події.

В ті часи про НЛО ніхто й гадки не мав. Через те й не дивно, що корабель інопланетян прийняли за хмару. Зараз причин для того, щоб помилитись, теж не бракує, і все ж...

— І все ж, — сказав я, — НЛО, незважаючи на їхню багатоликість, мають свою особливість, або, як зараз говорять, модель поведінки. Давайте ж ознайомимося з нею.

Прибульці чи сусіди?

Найчастіше бачать їх увечері, в літній час — тобто коли люди не сплять та менше сидять по домівках. А якби вони не спали ще й уночі, то бачили би НЛО разів у десять частіше. Підрахували, що поява НЛО за місцевим часом розподіляється нерівномірно, а пік цієї активності припадає на 3-4 годину ночі.

Ось як міркує відомий американський уфолог Жак Валле. За його даними, за останні двадцять років зафіксовано близько 4 000 достовірних випадків приземлень НЛО. Якби свідки не приховували, а розповідали про кожну посадку «літаючих тарілок» (за даними соціологів, розповідає лише один з десяти), то наведена цифра збільшилася б у десять разів, тобто випадків було би 40 000. Але й це не все. Оскільки переважна більшість людей уночі сплять, цей результат потрібно ще раз помножити на 10. Маємо 400 000. Крім того, дані надходять від населення, тобто з населених районів. В той час як є серйозні аргументи вважати, що НЛО більш схильні до появи в малонаселених районах. Так, льотчики полярної авіації розповідають про численні зустрічі з НЛО, в той час як пілоти центральних авіаліній стають свідками таких подій набагато рідше. Множимо ще на 10. Ого! Чотири мільйони посадок НЛО за двадцять років!

Чи не забагато для тих, хто прилітає досліджувати Землю? А може, вони не прилітають, а живуть тут?.. Хто знає...

(Далі буде)

Страшилки

Щось давненько не бував я в Англії. Навіть прикро. Бо постійно друзі запрошують — і Баштовий з Лондона, і Фотельний з Йоркшира. Та все часу немає, по Класу багато роботи. Ну нічого, от канікули настануть — поїду до друзів, смогу нанюхаюся.

Тільки не треба вважати, що я рідну мову забув: я сказав не «зможу нанюхатися», а як раз навпаки — нанюхаюся смогу. Смог — то таке суто лондонське явище з туману, газу і бензину, яким мене обіцяє нагодувати мій друг Баштовий. А інший приятель, Фотельний, таких ласощів не обіцяє, бо в їхньому Йоркширі смог у дефіциті, за ним цілі черги наших братів-полтергейстів збираються, аби хоч однією ніздрею нюхнути. Натомість Фотельний може влаштувати мені сидіння у кріслі смерті — цікаво, скажу я вам!.. Що, не чули про те крісло? То я розкажу, тільки не лякайтеся.

Смертельний фотель

Є в Англії таке місто Йоркшир. У тому місті є одна таверна. А в тій таверні вже майже триста років стоїть дивне крісло. Називають його «смертельний фотель». Яким і завідує мій тамтешній приятель.

Спочатку цей фотель належав тамтешньому вбивці на ім'я Том Басбі, якого, нарешті, повісили на шибениці у 1702 році. Та перед стратою негідник Басбі закляв своє крісло і повідомив: «Кожний, хто хоч раз сяде в моє крісло, невдовзі помре страшною смертю».

Спочатку ніхто на ці слова уваги не звернув. А дарма, бо невдовзі почали відбуватися страшні випадки з людьми, які сідали у «прокляте» крісло. Річ у тім, що будинок, де жив Басбі, невдовзі віддали під таверну. Зрозуміло, що приходить туди чимало відвідувачів, тому час від часу хтось-таки сідає у «смертельний фотель». І невдовзі помирає. За 297 років з часу страти Басбі загинуло 64 чоловіки, які наважилися сісти в його крісло.

Останньою жертвою недавно стала 37-річна американка Енн Конелаттер, яка проводила відпустку в Йоркширі. Перед поїздкою до Англії вона пообіцяла своїм друзям неодмінно сісти в це крісло і розповісти їм про свої враження після повернення до Америки.

Та розповісти вона вже не зможе. Навіть персонал таверни не встиг завадити американці здійснити своє бажання. Відтак долю бідної Енн було вирішено. Посидівши в кріслі, вона зайшла у ліфт свого готелю, і трос, на якому трималася кабіна, обірвався. Жінка впала з шостого поверху і розбилася на смерть.

Коли господаря таверни Тоні Ернштоу запитують, чому він не знищить крісло-вбивцю, той відповідає: «Історія створила його, і я не мушу втручатися в її хід. Крім того, я всіх попереджаю про смертельну небезпеку. А якщо хтось прагне випробувати долю, то це його справа».

Привиди Тауера

Минуло майже 900 років відтоді, як було збудовано похмурий лондонський Тауер, де працює моїм другом славнозвісний Баштовий. Він з'явився в Тауері тоді, коли замок тільки почали зводити. Але навіть Баштовий не може точно сказати, скільки людей було страчено в цьому замку-в'язниці. Каже, що багато тисяч — від злодіїв і авантюристів до принців і великих королів. Баштовий все скаржиться, що тамтешній клімат погано впливає на його пам'ять, тому він часом сам лякається незнайомих привидів, які по ночах вештаються коридорами Тауера.

Я Баштового можу зрозуміти. Сам колись, років триста тому, коли вперше був у нього в гостях, ледь зачіску не змінив з переляку. Уявіть: сидиш собі тихенько, книжку читаєш — аж тут з мороку виходить двійко хлопців у білому одязі, залитому кров'ю. Ну хто їх кликав, запитується?..

Та з іншого боку, хіба ті хлопці винні? Хіба вони самі налаштувалися тинятися коридорами Тауера?.. Ні. Це взагалі одна з найтрагічніших подій того замку — вбивство двох наслідних принців у 1483 році. Дванадцятирічний Еду

Від класного

ард V та його десятирічний брат Річард, він же герцог Йоркський, внаслідок крутих інтриг опинилися в Тауері, де їх без всякого суду таємно стратили.

Отак і ходили вони замком майже 200 років, не даючи спокою похмурій тюрмі. Хоча нікому зла вони й не приносили, проте їх вигляд викликав співчуття у вартових Тауера. Лише 1674 року, коли там реконструювали глибоке підземелля, в маленькій камері знайшли скелети двох хлопчаків. Король Карл II наказав з почестями поховати їх у Вестмінстерському абатстві. Тільки після цього привиди юних принців припинили тривожити вартових і гостей Тауера. Втім, тоді в гості до замку ніхто особливо не напрошувався. Бо інші привиди продовжували нагадувати про себе — і до того ж доволі нав'язливо. Найчастіше з'являвся на люди привид Анни Болейн, другої дружини англійського короля Генріха VIII.

Тут мушу нагадати, що жорстокий Генріх за номером вісім мав шість дружин. Двох з них він позбавив голів у тауерських казематах. Анну — красуню і найрозумнішу жінку свого часу — англійці обожнювали. Навіть більше, ніж самого короля. Тому Генріх почав ревнувати, звинуватив дружину у зраді і заточив у Тауері. Рано-вранці 19 травня 1536 року спеціально викликаний з Парижа кат мечем відрубав нещасній жінці голову...

І буквально вже наступної ночі привид королеви почав з'являтися в окремих місцях проклятого замку — біля головної вежі, де вона провела ніч перед стратою на брудній соломі, біля плахи, де гострий меч відрубав її чарівну голову. До того ж привид узяв за звичай приходити то з головою, то без неї, що особливо тішило вартових Тауера. Кілька з них просто померли на бойовому посту через серцевий напад, а решта збожеволіли з переляку. Розумію, це не надто приємно, коли безголова королева проходить просто крізь тебе, та ще й уночі.

Одного разу офіцер охорони вночі побачив незвичайне світло у віконцях каплиці, де 300 років тому поховали безголове тіло Анни Болейн. З того часу двері каплиці були намертво зачинені. Тому капітан підставив драбину, зазирнув усередину через віконце і ледь не втратив розум — в каплиці яскраво горіли свічки, і під тужливу пісню рухалась процесія привидів на чолі з Анною. Наблизившись до вівтаря, привиди, вдягнені в старовинний розкішний одяг, розчинялися в просторі, решта ніби втягувалися під масивні плити кам'яної підлоги. І тільки-но зник останній привид, самі собою згасли свічки і спів замовк.

Капітан доповів про те коменданту Тауера, після чого вони вирішили в присутності священика підняти плити підлоги. Там вони і виявили залишки Анни Болейн і понад 200 скелетів, про яких ніхто нічого не знав...

Особисто мені подобається історія, яка сталася у 1803 році, коли «наші» таки добряче познущалися із своїх охоронців. Того вечора комендант Тауера із шістьма охоронцями обходив камери в'язнів. Аж тут у вузькому переході між другим і третім поверхами назустріч їм вийшла похмура процесія — всі одягнені в чорні мантії з капюшонами, що ховали обличчя. На руках вони несли не якийсь там привіт від «Чупа-чупс», а справжнісіньку прикрашену коштовностями труну. Комендант одразу скомандував «Стій! Стріляти буду!» — а ченці в капюшонах ані пари з вуст. Просто з труною на плечах вони насунули на коменданта з охороною — і пройшли крізь них...

Сам комендант і ще один охоронець вижили, про що потім й доповіли. А решта... Ех!..

Магічний Грааль

Втім, годі про сумне! Почнемо про веселе. Тобто — про екзамени, які вже не за горами. До них треба готуватися. Тобто підручники читати. І додаткову літературу.

Підручники у тебе самого є. А додаткову літературу я тобі зараз запропоную. Тільки спочатку візьми аркуш паперу і читай уважно.

Середньовічна легенда каже, що Грааль — то є символ спасіння. Пошук Грааля означає пошук духовних цінностей, великих знань і пізнання світу. Але магічний Грааль можна виготовити і самостійно, повісити його в спокійному місці, де нема протягів і сильного світла — тоді він віджене все погане і принесе тобі спокій і знання. Особливо, якщо ти уважно читатимеш підручники.

Грааль ніколи не приносить зла, він несе тільки добро. Однак не можна змінювати форму, колір чи орієнтацію Грааля, інакше він втратить свою силу і перетвориться на звичайну іграшку.

Отже, для того, щоб виготовити Грааль, треба перемалювати подане зображення, точно розфарбувати, вирізати, зігнути за кожною лінією і склеїти за малюнком, заправивши язички всередину. Вийде тригранна піраміда — тетраедр. Тепер можна голкою вшити нитку в куточки голубого трикутника, зв'язати нитки разом і підвісити перевернуту піраміду в затишному місці — вона принесе удачу.

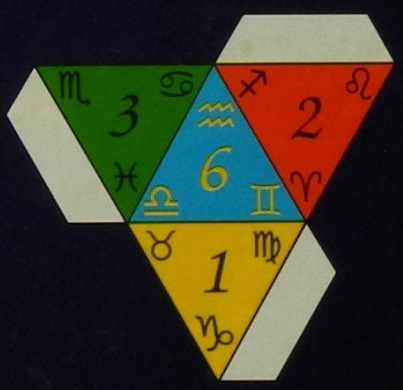

Перемальовувати розгортку Грааля бажано у збільшеному вигляді на цупкому папері. Розфарбовувати треба у зазначені кольори: голубий, зелений, червоний і жовтий, намалювавши на них астрологічні символи сузір'їв, як на малюнку.

Отже, опущений вершиною вниз тетраедр висить у рівновазі — якщо ти виготовив його своїми руками, він стане символом занурення у глибинну структуру Світу (просто кажучи — ти готовий скласти екзамен). Чотири кольори Грааля — то єднання чотирьох елементів світу: вогню (червоний), води (зелений), повітря (голубий) і землі (жовтий). Із суто фізичної точки зору, Грааль символічно відображає квантово-хвильову структуру матерії. А щодо знаків Зодіаку, то їх треба намалювати, як завжди. Спробуй — не завадить!

TOM and JERRY

Підемо в кіно!

Малята пенсійного віку

Дві найзнаменитіших зірки Голлівуду відзначили в цьому році видатний ювілей — 60 років у кінобізнесі! Але прийти на прийом, традиційно влаштований з приводу ювілею, самі винуватці свята, на жаль, не змогли. І не тому, що на заваді став пенсійний вік, ні. Вся річ у тому, що ці герої здатні жити тільки на кіноекрані.

Безперечно, ви вже здогадалися, що йдеться про персонажів легендарних мультиків — Тома і Джеррі, які потішають нас уже цілісіньких 60 років!

За своє народження і славу Том і Джеррі передусім мусять дякувати творцям найвеличнішого мультсеріалу — Вільяму Ханні та Джозефу Барбері, які наприкінці 30-х років працювали на студії «Метро-Голдвін-Майєр». І саме 1939 року продюсер Фред Куімбі запропонував їм ідею грандіозного мультиплікаційного проекту, де героями мультиків мали стати тварини — вороги від природи: кішка й собака або вовк і заєць. Останній варіант згодом втілили вже наші аніматори, розпочавши серіал «Ну, постривай!» А от Ханна і Барбера зупинилися на котові та мишеняткові. І негайно почали знімати свій перший мультик під назвою «Кота звільнено» (Puss gets the boot). Ця тема стала головною у стосунках кота і мишеняти: господиня, від якої ми бачимо тільки ноги в капцях, попереджає кота більше не бити посуд у домі, інакше вона вижене його з дому. Дізнавшись про це, миша починає «допомагати» коту перебити якнайбільше посуду.

З цього і почалася історія Тома і Джеррі.

Щоправда, спочатку кота звали Джаспером, а мишенятко взагалі не мало імені. Та після успіху першого мультика на студії влаштували конкурс імен. Переможцем став художник Джек Карр, і кіт з мишею одержали запропоновані ним імена — Том і Джеррі.

Мультики про Тома і Джеррі справили таке враження на публіку, що їх одразу почали висувати на здобуття найпрестижнішої американської кінопремії — «Оскар». Зухвалі критики спочатку навіть відмовлялися повірити в таку нісенітницю. Та коли з'явився вже десятий мультик — «Дурне американське мишеня» (The Yankee Doodle Mouse) — американські кіноакадеміки зрозуміли, що ніде правди діти, і вручили творцям мультика свого «Оскара». Протягом найближчих дев'яти років Том і Джеррі отримали ще шість (!) золотих лисих статуеток, в тому числі й за чарівний мультик «Йоган Маус» (Yohann Mouse), де домашній кіт композитора Штрауса виконує на роялі знамениті вальси, аби виманити з нірки мишеня-меломана.

«Том і Джеррі», які отримали «Оскара»:

1943 — «Дурне американське мишеня»
1944 — «У мишеняти неприємності»
1945 — «Тихо, будь ласка»
1946 — «Котячий концерт»
1948 — «Маленький сирота»
1951 — «Два мушкетери»
1952 — «Йоган Маус»

То були золоті рочки мультиплікації! До Тома і Джеррі приєдналися ще й песик Спайк разом із своїм синочком Тайком. Мультики стають дедалі фантастичнішими і смішнішими. Щороку Ханна і Барбер випускають по 10 нових фільмів!

І раптом все скінчилося. Бо з'явилися нові формати кіно і — головне! — набуло популярності телебачення. Люди все менше ходили до кінотеатрів, приплюснувши носи до телеекранів, а там Тома і Джеррі ще не показували. У 1957 році Ханна і Барбера зняли свою останню серію «Няньки» (Tot Watchers) — і пішли займатися іншими телевізійними проектами.

Щоправда, 1961-го року «Метро-Голдвін-Майєр» замовило 13 серій мультиплікатору Джину Дітчу — першим з них став «Вимикач для кота» (Switchin Kitten), де Джеррі стає асистентом божевільного вченого, який влаштовує досліди над Томом. Однак дива не сталося — Дітчу не вдалося підхопити гумор і чаклунство попередників. Потім до справи взявся постановник мультиків «Багс Банні» Чак Джоунс. Починаючи з 1963 року він зняв 34 серії про Тома і Джеррі. Деякі з них справді цікаві, але все одно то вже не той кіт і не те мишеня. І не випадково Ханна і Барбера 1975 року повернулися до своїх улюблених героїв і поставили для телебачення «Нових Тома і Джеррі», в 1980 — «Космічне шоу Тома і Джеррі», а в 1989 — «Том і Джеррі в дитинстві». Однак навіть це не можна порівняти з класикою світової мультиплікації 40-х і 50-х років. Вони справді неповторні за своїм гумором, дотепністю, кмітливістю та вигадкою! І скільки б ми не дивилися гру у «кицьки-мишки» по-американському, щоразу сміятимемося до болю в животі! Але той біль — не страшний, він від задоволення. Отож — смійтеся на здоров'я!

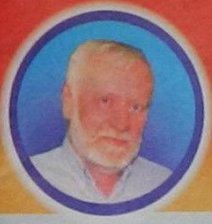

Кір Буличов

«Прогноз погоди ніколи не збувається»

Для початку хочу всіх познайомити із сьогоднішнім гостем «Класу». Кір Буличов (а насправді — Ігор Володимирович Можейко) народився 10 жовтня 1934 року, закінчив інститут іноземних мов у Москві, доктор історичних наук. Решту пропущу, бо найголовніше те, що Кір Буличов — «тато» дівчинки з майбутнього, Аліси Селезньової, через яку ще й до сьогодні втрачають розум сотні хлопчаків в Україні.

— Звідки походить ваш псевдонім?

— Це цілковита випадковість. Мені потрібно було підписати якусь статтю в журналі, але не хотілося, щоб про це дізналися на роботі, яка була дуже серйозною, а у статті я бавився, мов дитина. От я і взяв ім'я дружини — Кіра і прізвище мами — Буличова. Отак і з'явився Кір Буличов.

— А чому ви, солідний учений, вирішили писати фантастичні книжки, а потім знімати такі ж фантастичні фільми?

— Фільми знімають режисери, а я тільки тексти пишу. Почав аж у 32 роки, спеціально для своєї донечки. Дуже хотів їй добра, тому й почав складати такі казочки про Алісу під назвою «Дівчинка, з якою нічого не трапилось».

А в кіно я потрапив через мультики. Спочатку було знято мультиплікаційний фільм «Таємниця третьої планети» за моєю книжкою. А згодом режисер Павло Арсенов вирішив зняти телефільм «Гостя з майбутнього» — за моєю повістю. Та все ж я гадаю, що успіху картина зажила не стільки завдяки мені, скільки через Наталочку Гусєву, яка зіграла роль Аліси. Вона мала надзвичайну привабливість, її любили всі. На студію тоді приходили сотні тисяч листів, в яких хлопці освідчувалися в коханні, а дівчатка пропонували дружбу до гробової дошки. Та й зараз, варто якомусь каналу прокрутити цю стрічку, одразу починають злітатися листи — як метелики на вогник. То все досі робить з підлітками Наташа Гусєва.

— А як, до речі, склалася її доля?

— Наталці було дуже важко — прихильники приїздили до неї з усіх усюд, пропонували руку і серце, жили на сходах в її звичайному багатоповерховому будинку, очікуючи на вихід своєї коханої. А сама вона мріяла про науку, тому й поступила до Інституту тонкої хімічної технології. Хоча й продовжувала зніматися в кіно.

Та одного разу в двері її номера в мінському готелі постукав Денис Мурашкевич, юнак-змієлов. Наталка прогнала геть надокучливого нахабу. Через три дні його принесли в коробці з-під телевізора — як подарунок відомій актрисі. Через 6 років вони одружилися. Він залицявся до неї, даруючи жуків, павуків і екзотичних земноводних. Після весілля в їхній ванній вільно жили змії, лякаючи батьків і тішачи серце молодят.

Тепер Наталка, гуляючи з дворічною дитиною, щоразу здригається, коли хтось, недочувши імені донечки, називає її Алісою. А насправді мале звуть Алеся. Можливо, це знак, і донька Наталки Гусєвої колись стане Алісою-2?..

— А як насправді: створять машину часу чи ні?

— Боронь Боже! Машиною часу може бути тільки наша уява — саме уява здатна рухатись вперед чи назад, але за межі фантастики не виходить. Бо якби така машина насправді з'явилась, це стало б катастрофою. Невже ми справді хочемо знати, що станеться з нами через 5, 20, 50 років?.. Та ж зникне весь сенс життя! Цікавіше все побачити на власні очі, ніж чекати запланованого.

— Невдовзі настане третє тисячоліття. Що ви бачите в майбутньому, чи маєте якісь свої прогнози на майбутнє?

— По-перше, у прогнозах помиляються навіть метеорологи, маючи суперову техніку для прогнозів! І — помиляються. Годі вже казати про решту людей. Згадаймо принцип кожної ворожки: людина пам'ятає тільки те, що справді здійснилося. Людина може отримати тисячу пророкувань, та пам'ятатиме тільки одне — те, що здійснилося, збіглося з реальними подіями її життя.

— А хоч якусь щілиночку в майбутнє бачите?

— Давайте подумаємо разом. Приміром, ніхто не передбачав електрику, поки її не відкрили. А скільки всього в нашому житті тепер грунтується саме на електриці — просто все життя! Я вам такий реальний факт наведу, щоб зрозуміліше було. Сто років тому найсвітліші голови Англії замислились: що загрожує Лондону, від чого це місто може загинути? І всі зійшлися на думці, що через 50 років Лондон загине через кінський гній: він завалить Лондон до другого поверху — стільки буде екіпажів, що не буде можливості прибирати відходи. Розумієте, до чого я веду? Можна говорити про майбутнє скільки завгодно — і в будь-якому випадку ми помилятимемось. Ось так.

ШКОЛА ВИЖ

Один. Зовсім один. Коли тебе кидають, особливо вперше — це дуже боляче, розумію. Та це не тільки боляче — водночас ти відчуваєш і справжню розгубленість: що ж таке сталося насправді? Чому тебе розлюбили?..

Відповідь знайти неможливо. Адже людина, яка тебе розлюбила, рідко здатна пояснити, чому це сталося. А почуття підлітків узагалі змінюються надзвичайно різко і несподівано.

Та навіть найболючіший досвід — це таки досвід. Тому спробуй гарненько помізкувати: а що могло спричинити ваш розрив? Може, ти сам винен? Може, все через тебе сталося?.. І намагайся не повторювати своїх помилок наступного разу. Бо якщо ти покладеш всю провину на дівчину, яка покинула тебе, якщо ти скажеш собі: «Мені себе ні в чому звинувачувати», — тоді, вибач, ти просто дурень. А дурні, як відомо, мають звичку щоразу наступати на одні й ті самі граблі.

— Чекай, ти сказав «наступного разу»?.. Ніякого наступного разу я не хочу! Мені потрібно відновити саме **це** кохання! Те, що кудись поділося!..

— Можеш ти мене вислухати? Постарайся, прошу. Ось що я тобі скажу: якби це було справжнє кохання, воно б не скінчилося. Воно витримало б усе. А з тобою — все буде гаразд. Згодом. Ти знову почнеш бігати на побачення, тільки — борони тебе Боже! — не намагайся порівнювати свою нову подружку з попередньою. Оплакавши і проаналізувавши свій попередній невдалий роман, поховай його. Назавжди. У спогадах попереднє кохання має значно кращий вигляд, ніж було насправді. І ці спогади заважають. Запам'ятай, приятелю: нове кохання не визнає ознак минулого!

ОЗНАКИ МИНУЛОГО

— Але розумієш, Ді, часом трапляється так, що без «ознак минулого» вже не виходить. Побачення, ніжні розмови й поцілунки насамоті — сам знаєш, чим це завершується...

— Маєш на увазі секс?.. На жаль, чимало підлітків починають займатися цим, керуючись абсолютно хибними мотивами — і через це вже назавтра потерпають від наслідків. Звісно, більше дістається дівчаткам, які у такий спосіб прагнуть позбутися самотності, продемонструвати свою незалежність від батьків або за всяку ціну утримати коханого хлопця. Всі ці мотиви — абсолютно хибні, бо вранці стане ще гірше. Чуєш, подружко? Набагато гірше!..

Та є ще прикріша причина, через яку починають страждати і хлопчаки — це «тому, що всі так роблять». Тискові однолітків опиратися справді важко: «А ти ще ні? От дурень! Та в нас уже всі пацани мужчинами стали. Тільки ти — ги-ги!..» Але ти спробуй не піддатися дурницям, хлопче!

Тільки не думай, що я взагалі проти сексу. Просто я абсолютно переконаний, що названих вище причин замало для того, щоб передчасно починати статеве життя. Я швидше за все романтик, який вірить у любов, в те, що слід займатися Коханням, а не сексом. І якщо ти з таких же хлопців, якщо не переконаний, що зустрів саме Кохану, то прислухайся до моєї поради:

НЕ ПОСПІШАЙ!

Чекай навіть хоч до одруження! Лише в такому випадку тобі це сподобається, і потім ти згадуватимеш свій «перший раз» з любов'ю і ніжністю. Не вступай у статеві стосунки тільки через те, що не можеш знайти приводу відмовитись, або тому, що «всі так роблять». Ти — не всі. Ти — це ти. Крім того, половина з «усіх» швидше за все брешуть.

Мені здається, секс став якимсь... недбалим. Для багатьох це щось на зразок приємно проведеної вечірки. Вечеря була класна, група грала відмінно, вино приємне, та й ти непогано виглядаєш... От і виходить, що секс по завершенню побачення — теж нібито щось очікуване, необхідне. Обов'язкове — як оцінка в табелі в кінці року.

— От і в більшості листів з цього приводу звучить одна й та сама фраза: «Все сталося випадково...»

— Термін «випадковий секс» бентежить мене найбільше. Тому що в ньому наголошується на тому, що секс може бути без Кохання. «Обов'язковість», навіть коли на тебе ще й тиснуть однолітки — це все одно не привід псувати життя собі й твоїй подружці.

У мене було і те, й інше, випадковість і справжня близькість, і можете мені повірити, модні хлопчики й дівчатка: це порівнювати неможливо!.. Зараз, коли в тобі виграють гормони, тобі навряд чи хочеться слухати розмови про те, що секс буває неприємним, гидким, розумію. Та не дай тобі Боже зрозуміти їхню справедливість на власному досвіді. Тому ще раз повторюю персонально для тебе: не поспішай! Ще встигнеш!

— А ти сам розумів це ще в шкільному віці, чи просто те

ИВАННЯ ІМЕНІ ДІ СНАЙДЕРА

пер вішаєш макаронні вироби на вуха підростаючого покоління?

— Ще до того, як я вперше «зробив це» — мені було тоді 17 років, — я розумів, що прагну чогось більшого, ніж просто втратити невинність. Та сталося так, що... мене просто спокусили.

І зробила це саме та моя «перша постійна» дівчина, яка співала в нашому хорі. Тоді ми ще були «просто друзями» (читай: вона була мені дуже потрібна, я їй — аніскільки не потрібний). Вона знала, що я в цьому плані цілковито невинний, і одного вечора — ми сиділи у неї вдома, а батьки кудись поїхали на вікенд — вона вирішила трошки розважитись. «Я втомилася»,— сказала вона.

«Мені також спати хочеться, — повідомив я, демонструючи безмежну мудрість. — А що, ха-ха, як я залишуся в тебе?» — заявив я нібито жартома.

Вона (граючись): «А ти хочеш?»

Язик у мене приклеївся до горлянки. Вона взяла мене за руку і повела до спальні. Відверто кажучи, хлопці, я був наляканий до смерті. «Допоможіть!..»

Це мало б стати незабутньою подією, правда ж? Та наступного дня я чекав, що вона кинеться мені в обійми — я вже приготувався, розкинув руки: «Бебі! От і я!..» Та натомість...

«Що з тобою? Що сталося?» — заявила вона вельми зневажливо.

Як це — що сталося?.. Вона була така холодна.

«А, це. Це нічого не міняє».

«Нічого не міняє? Але ж це змінило все моє життя!..»

Отакою була розплата — лише уявіть: те, що означало для мене все, для неї не означало анічогісінько!

— Ну й ну, неприваблива картинка. Є сенс замислитись і уважніше придивитися до об'єкта свого кохання. Інакше з горя й захворіти можна. Що, до речі, часом і трапляється з хлопцями.

— Число підлітків, які скаржаться на сексуальні розлади, невпинно зростає. Іронія долі полягає в тому, що соціальний тиск підштовхує підлітків до того, аби займатися сексом, але він же позбавляє цю справу будь-якої радості.

Підлітки проводять свої експерименти у найнеймовірніших, екстремальних обставинах. Хто сходив на Еверест або провів півроку в космосі — просто курортники у порівнянні з підлітками, які наважуються на «це» вперше. А хлопець може боятися не менше за дівчину. Від хлопців чекають наполегливості, вважається, ніби вони мають бути вельми освіченими і досвідченими у цих питаннях — хоча насправді вони майже нічого не знають (тільки з розповідей таких само «знавців»-однолітків), невпевнені в собі й сором'язливі. Посилюється все це додатковим страхом: а що, як не... Твій перший досвід вплине на твоє подальше ставлення до сексу. Хлопець, який «провалився» у перший раз, боїться зазнати поразки вдруге, починає уникати дівчат. А цей страх запускає в дію так званий «механізм здійснення пророцтв» — чим більше ти боятимешся, тим вірогідніше зазнаєш невдачі.

— Тут ось «спеціалісти підказують: «Пропусти скляночку для хоробрості, і все буде о'кей!»

— Відповідаю: алкоголь і наркотики —

НАЙНЕБЕЗПЕЧНІШИЙ ШЛЯХ

Я не п'ю, не палю, не вживаю наркотиків. Не збираюся вмовляти тебе бути цяцею. Однак вважаю, що люди мусять знати, яка небезпека чатує на них.

Алкоголь впливає на психіку цілою зграєю різних засобів. Він нападає на органи травлення і кровообігу, на головний і спинний мозок. Твої кровоносні судини розширюються, ти відчуваєш приплив тепла. Сигнали з мозку потрапляють до місця призначення у спотвореному вигляді, внаслідок чого язик починає заплітатися, зір псується, ходити прямо ти вже не здатний. Та, ніби цього ще не досить, деякі коліщатка у твоїй голові гальмуються — а саме ці коліщатка відповідають за здоровий глузд.

— Та хлопці ж усього про одну скляночку кажуть!..

— Май на увазі: ми зараз говоримо про надзвичайно серйозні речі. Аби звалити підлітка, потрібно куди менше алкоголю, ніж для здорованя-ковбоя. Мене просто жахають люди, котрі напиваються, щоб весело провести час: наступного ранку вони нічогісінько згадати вже не можуть!

Звичайно, ти маєш всі можливості стати кумиром місцевих дегенератів, котрі захоплюватимуться тим, як чудово ти вмієш створювати собі проблеми. Та невже це найцікавіше, що ти можеш розповісти про себе? Га, приятелю?.. Подумай на дозвіллі.

(Далі буде)

Який з тебе Штірліц

Класний гіпертест

Раніше про надійного друга чи подругу казали: «Я б пішов з ним (нею) у розвідку!» Тобто — не підведе. А на тебе можна покластися?

Так → Ні →

У тебе мало друзів?

Любиш поспати?

Снідаєш бутербродами?

Ти легко знайомишся з незнайомими учнями?

Тобі подобається твій клас?

Вмієш грати на скрипці?

Смієшся з дурних анекдотів?

У твоєму номері телефону є цифри 02?

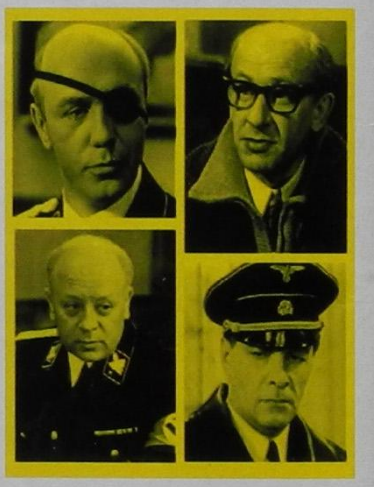

Любиш поратися на городі?

Ти любиш тюльпани?

Ти вболіваєш за «Динамо» (Київ)?

Ти ламав ногу?

Ти був в Одесі?

Граєш у ляльки?

У тебе є хом'як?

Ти любиш спеку?

Подобається ходити в лазню?

Чи страшно стрибати з трампліна?

Маєш довге волосся?

Ти давно не був у музеї?

Маєш наколку?

Тебе нудить на хвилях?

Вважаєш себе надійним другом?

Ти відмінник?

Ти давно був на дискотеці?

Боїшся лікарів?

Ти охоче поширюєш чутки?

Ти оптиміст?

З тобою можна піти у розвідку. Але чомусь не дуже хочеться. Ти — людина надійна, однак здебільшого піклуєшся тільки про себе, коханого.

Ні, краще ми в розвідку без тебе. Якось незручно друзям з тобою — ти прагнеш сам на когось спертися і власні проблеми на інших перекладаєш.

З тобою друзям так спокійно й затишно, що вони самі можуть нічого не робити. Ти для них — надія і кам'яна стіна.

Ти пропонуєш свій захист усім, хто хоче. А хто не хоче — тим теж пропонуєш. Тому тебе не завжди цінують. Що прикро — бо ти справжній Штірліц.

НОЧВИ-КЛАС

Драстуйте, діточки!

Сьогодні до вас у гості прийшов саме я, солдат Кохання. Ну як, милі, здогадалися, як мене звуть? Хто це там каже, що не здогадався?.. Геть з Класу! І повертайся з батьками. Краще з мамою. Бо всі решта вже знають, що до мене треба звертатися шанобливо: милий наш Андрій Кравчук. «Милий» не від іменника «мило», а від дієслова «милуватися». Хто сказав «милитися»?.. Геть з Класу! Повертайся із старшою сестрою.

А всім решту я скажу, що минулого разу противний Кузьма наговорив на мене різних дурниць. А сам при цьому приховав свою страшну таємницю, про яку все одно довідалися дослідники з інформаційно-паразитичної агенції НОЧВИ. От я вам і перекажу.

1. «Спінджак з карманами»

Одного разу, а було це, дитятки мої милесенькі — особливо ота, з кучериками на лобі, цьом! — у 1996 році, Кузьму разом із своїм гуртом «Скрябін» було запрошено на презентацію музичного журналу LUNA. Мовляв: «Хороший ти хлопець, Кузьма — у Новояворівську народився, групу склав, до Києва посунув, а рідної мови не забув, супер! Тільки тут така штука виходить, — похмуро ніяковіючи сказав журнал, — ти, Кузьма, не так вдягаєшся, як на презентацію треба. Ти якісь светри носиш, сорочки навипуск. А презентація — то така штука, де треба смокінг з метеликом».

«Ображаєте! — сказав Кузьма журналу. — В мене є гарний спінджак з карманами і метелик. То можете довірити мені презентацію, шановний журнал!»

Журнал зрадів і довірив Кузьмі презентацію. А насправді ніякого «спінджаку» у Кузьми не було! Та дуже хотілося виступити. Тому він узяв одяг напрокат. І ніхто ні про що не довідався. Отакий був бідний Андрій Кузьменко. Колись...

2. Діти, ніч, плач

Хто з вас знає, де мешкає агенція НОЧВИ? Правильно — у селі Варняківка на Малій Шарі. Запитуєте: чом не Київ, Харків, Львів чи інший мегаполіс? На те я вам так скажу — як Гоголь:

— Чи знаєте ви, що таке варняківська ніч? Ні, ви не знаєте варняківської ночі. Вдивіться в неї всіма носами. Внюхайтесь міськими вухами. Відчуйте крізь чорні попсові окуляри.

Посеред неба крутить роги срібний місяць. З глибин Всесвіту так і сиплються поп-зірки. Небосхил роздався і розіпнувся, мов Пугачова на концерті Кіркорова. Чарівна ніч! Казкова ніч!

Горить і дихає вона. Гляньте на берег з проточної води Малої Шари — і побачите ви на кручі ледь не всю нашу Варняківку. Ніч — для кохання. От і зайшлися від захвату Білоножко з Білоножкою, Повалій з Ліхутою, Братущик з Хомою, Орбіт з карієсом... Усе за заповітами Ірини Білик:

«Парами, парами ластівки в саду».

Казкова ніч! Чарівна ніч! Благочинні люди вже сплять. У столиці. А тутай тихо-тихо починають верещати немовлята — ну просто, як у Токіо, де проводяться змагання серед малечі.

Що, не вірите? А у тамтешньому храмі Сенсой раз на рік відбуваються турніри за звання першого плаксія Країни Сонця, Що Підводиться. Немовлята сідають на руки борців сумо, а суворі судді чітко фіксують, хто з них перший починає ревти. А якщо варнякати починають усі водночас, то судді визначають: чий вереск голосніший — той і чемпіон.

3. Дудка Маклауда

Є в нашій веселій Варняківці й доволі сумне місце — то Цвинтар Сплюжених Мелодій. Там теж постійно хтось плаче. Але не малюки-немовлята, а цілком дорослі композитори, часом навіть класики. А плачуть!..

От заграє собі якесь азійське скрипаля музичку — одразу чутно плач композитора Баха. Його вговорюють: «Не плач, Бах — то жарт лише!» А він все одно плаче... Або ректор культурного вузу нової пісні заведе — одразу Мішель Легран від плачу заходиться... Не дарма тут над воротами висить напис: «Чим більше композитор спить, тим менше від нього шкоди».

А ще подейкують, що саме на Цвинтарі Сплюжених Мелодій закопано дудку Маклауда — того самого, з серіалу «Горець». Маклауда насправді звуть Макдональд's. А безсмертя йому було дано років чотириста тому за те, що він чудово грав на дудці. Та одного разу, перебуваючи з офіційним візитом у Варняківці, він загубив свою улюблену дудку, з горя взяв собі псевдонім Дункан.

Наші варнякають, що саме з того часу безсмертний Маклауд почав рискати по світу в пошуках милої дудки і рубати голови всім, кому бракує музичного слуху. Кажуть, тепер до Києва збирається, на гастролі. А меч у нього гострий. Варняківці вже все перекопали, аби ту дудку знайти і ректору хоч голову зберегти.

Отже, чекаю відповідей на запитання: які з повідомлень агенції НОЧВИ є правдивими, а які — навпаки? Цьом-цьом усім! Особливо тобі, з кучериками.

Ваш Андрій Кравчук

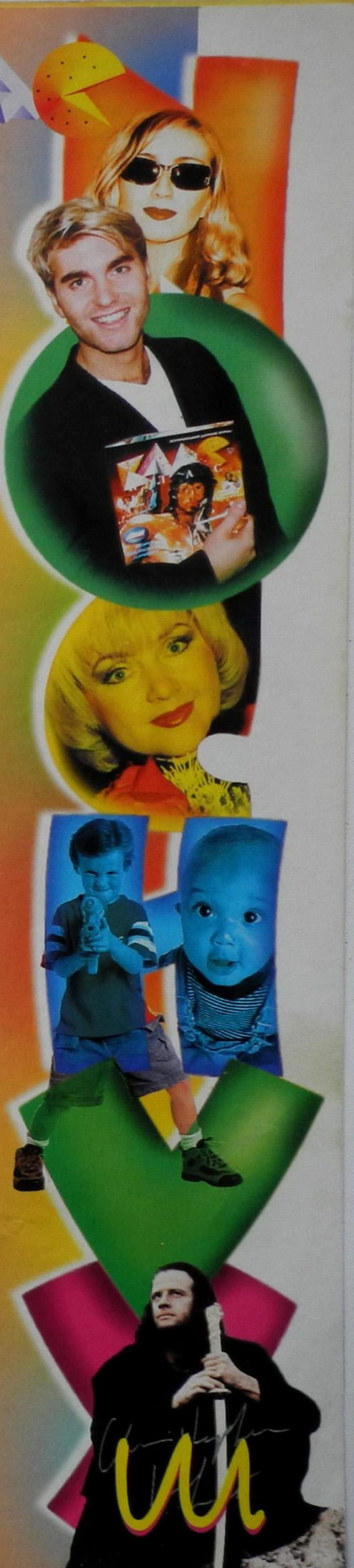

Четверо в «ОКЕАНІ» пісень

Нині на їхніх концертах аншлаги, альбом «Там, де нас нема» б'є всі рекорди з продажу, а шанувальниці полюють за хлопцями на вулицях...

Гітарист Павло Гудимов, басист Юрій Хусточка та барабанщик Денис Гликін разом грали з 1991 року, та по-справжньому творчою одиницею вони стали тільки в 1994-му, коли їх очолив автор-виконавець Святослав Вакарчук. Квартет, який назвали «Океаном Ельзи» відразу ж став найактивнішим представником львівської рок-тусовки, хоч і виконував не дуже властиву для цього міста музику — так званий урбан-рок чи то суміш панку та поп-музики. Гурт спочатку звано «Океан», не існує, то глибоко помиляєтеся. Ельза живе разом із вокалістом групи Славком Вакарчуком у його київській оселі на Оболоні. Вона досить симпатична, поважає товариство і страшенно любить ... «Віскас». Ельза — руда кішка, яку лідерові групи подарували на день народження. А ви про кого подумали?

Хоч нині хлопці перебувають на гребені популярності, вони не люблять високопафосних слів. Просто у них така робота — бути весь час на видноті, доносячи до людей свою музику, слова, свою енергію.

Хоч групі виповнилося чотири роки, лише тепер вийшов повноцінний альбом «Там, де нас нема». Спочатку музикантів непокоїло те, що не було записано нічого, але потім хлопці свідомо зволікали із записом, адже не було сенсу записувати альбом, щоб покласти його на полицю.

— Я не прихильник якоїсь критики чи, тим більше, самокритики, — говорить лідер групи Славко Вакарчук. — Не обов'язково кричати «Я люблю свій альбом» чи навпаки — «Не люблю». Мені здається, він вийшов таким, яким він міг вийти в даний момент. Безумовно, в нас до нього багато претензій (не професійних, а музичних), але, здається, це природно.

За чотири роки хлопці подорослішали та змужніли, як фізично, так і професійно. І хоч живуть усі в столиці, частенько сумують за рідним Львовом, адже галицька атмосфера спонукає до творчості значно краще, аніж київська. Зате у місті над Дніпром «прорвало» Славка Вакарчука — за короткий термін він написав купу текстів, просто віршів, якоїсь лірики, чого за собою раніше не помічав. Але, звичайно ж, київська атмосфера спонукає до бізнесу.

Квартет надзвичайно дружний. Товариські стосунки вимагають певних поступок один одному, тих же компромісів, врахування характерів кожного. Без цього колектив неможливий.

Команда, яка працює з квартетом, цілеспрямовано крокує до досягнення поставленої мети — не здати позицій, а тільки їх зміцнювати. Результати є: «Океан Ельзи» нині надзвичайно популярний в Росії, їхні пісні звучать повсюдно, відеокліпи не зникають з телеекранів. Хочеться хлопцям завоювати Європу і вважають цю справу реальною. Просто на все є свій час. І їм це під силу.

записав у студії «Ін Гал Вокс» альбом, що так і називався — «Демо», а через рік на місцевому телебаченні другий — «Unplugged». Восени 1996 року до «Океану Ельзи» прийшло перше офіційне визнання — друге місце на фестивалі «Перлини сезону». Через рік, на веб-сайті Таврійських ігор знайшлося місце і для власної сторінки квартету, а пісня «Новий день» увійшла в український музичний топ-тен в Інтернеті. Навесні 1998 року музиканти перебралися до Києва під дах продюсерського центру «Немо».

Якщо ви думаєте, що Ельзи, ім'ям якої на-

Там, де нас нема

Там, там, там, тільки там, де нас нема
Там не падає зима
Тільки там, тільки там, де нас нема
З неба
Там, там, там, тільки там, де нас нема
Там не падає вона й не треба

Там, там, там, тільки там, де нас нема
Ходять всі на головах
Тільки там, тільки там, де нас нема
Ходять
Там, там, там, тільки там, де нас нема
Ходять всі на головах і питаються у нас:
"Де ви є?.."

Хором:
Скажи мені, чому не можу
Забути те, чого нема
Скажи мені, чому не можу
Забути те, що навколо зима

Там, там, там, тільки там, де нас нема
Там тече жива вода
Тільки там, де нас нема
Всюди?!

Там, там, там, тільки там, де нас нема
Менше льоду, ніж тепла
Тільки там, тільки там, де нас нема
Льоду

Там, там, там, тільки там, де нас нема
Ходять всі на головах
І тече жива вода
Не для нас

Хором

МУЗИКА з ЯЩИКА

Щоденні телепередачі з трьома найвідомішими літерами MTV полюбили мільйони меломанів усього світу. Звісно, що я, Джексон, не можу тепер жодного дня прожити, щоб не подивитися передачі найкращого телеканалу.

MTV — це, безперечно, найвідоміша та найпопулярніша сітка молодіжних музичних програм у світі. Нині майже у кожному регіоні існує свій канал MTV, який розрахований на конкретну публіку і мову. Тільки в Європі їх чотири (три відділення MTV Європи і окремий англійський варіант). «Космос» транслює MTV для глядачів північної Європи.

MTV Europe розпочав свій відлік 1 серпня 1987 року. Трансляція першого європейського цілодобового музичного каналу відбулася з амстердамського клубу The Roxy Club. Право «натиснути кнопку» було надано Елтону Джону, а першою піснею, яка прозвучала, була знаменита Money for Nothing групи Dire Straits. На цей момент MTV стали приймати 1,6 мільйона будинків Європи, а на нинішній день його дивляться 56 мільйонів сімей у 37 країнах.

За цей час MTV завоював пальму першості в музичному світі, адже створена окрема культура MTV, оскільки канал не тільки віддзеркалює молодіжну моду і музичні смаки, але й в першу чергу диктує свій стиль і обіцяє лаври популярності тим, хто цілковито вписується в рамки цього стилю.

Окрім того, MTV має величезний вплив на створення інших музичних каналів. Наприклад, унікальна графіка MTV відома кожному, адже багато каналів створювалися на її основі. Протягом декількох років художнє оформлення каналу MTV практично не змінювалося. Яскраві барви, шалена швидкість зміни кадрів стали візитками MTV. На початку 1998 року канал дещо змінив свій дизайн, який став більш спокійнішим. Тепер він вирішений у синіх барвах, стало менше «миготінь», а старі MTV-заставки органічно вливаються у нове оформлення.

Графік виходу програм MTV майже не змінений. З ранку і до 18.00 нескінченно йдуть свіжі відеокліпи та популярні хіти. Потім йде двогодинна програма, куди ви можете зателефонувати і замовити улюблену пісню. Якщо подібне не вдається, можна надіслати E-mail з обов'язковою поміткою, кому ви присвячуєте замовлений відеокліп.

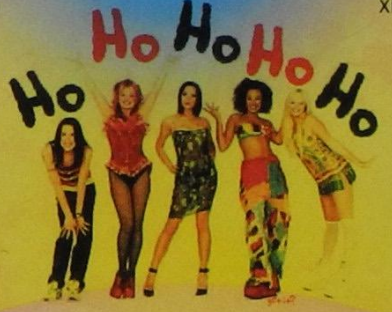

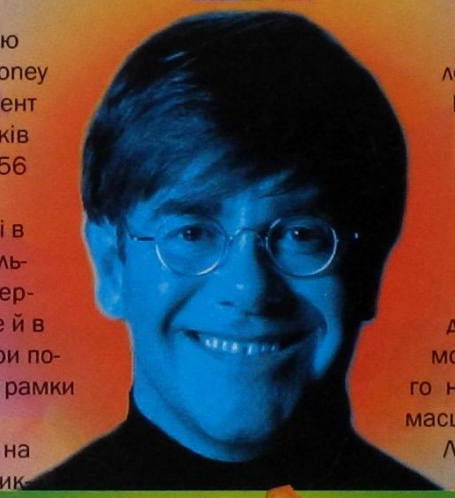

О 20.00 на MTV розпочинається година хіт-парадів, яка знайомить глядачів з американською та європейською танцювальними TOP-10. О 21-й годині на екранах з'являється ведуча Катя Шурман, яка пропонує згадати поіменно всіх музичних зірок 90-х, тих, які знаходяться на вершині слави протягом багатьох років. О 22.00 естафету приймає годинна програма відеокліпів, які найчастіше замовляють глядачі. І так далі... MTV — на всі смаки.

Щорічно відбувається церемонія вручення нагород MTV, якими відзначають найкращих виконавців року. Зрозуміло, що така подія не минає повз увагу як музичних спеціалістів, так і шанувальників. Минулоріч церемонія вручення нагород MTV відбулася на шеститисячному стадіоні Ahoy в Роттердамі (Голландія) 6 листопада. Під час церемонії відбулися «живі» виступи поп- і рок-виконавців, серед яких були: U-2, Aerosmith, Spice Girls, Джон Бонджові, Prodigy. Один мільярд телеглядачів в усьому світі мав унікальну можливість дивитись трансляцію цього неповторного видовища світового масштабу.

Любителі музики у всьому світі тепер зможуть замовляти улюблені композиції на MTV і не лише в передачах на замовлення. Всесвітній музичний канал відкрив в Інтернеті інтерактивний сайт M-2. Цифрове телебачення вже доступне в США. В Європі воно почне показувати в жовтні. Але вже сьогодні можна заглянути в сайт www.mtv.com і подивитися, що це таке. У перспективі через Інтернет MTV транслюватиме живі концерти найпопулярніших виконавців. Найбільша зручність цифрового телебачення в тому, що можна буде вибрати будь-який кліп з бібліотеки, в якій вже нині 1,5 тисячі роликів. Можна також побачити інтерв'ю улюблених виконавців, а також переглянути і почути останні музичні

Фрагмент загадкової картинки у Класний щоденник

стереокартинка

Як побачити стереокартинку? Зробити це можна так. Розташуй аркуш із стереозображенням на рівні очей на відстані 25-30 см від н
Вдивлятись потрібно так, немов ти намагаєшся роздивитися щось, що знаходиться за нею. Очі при цьому повинні дивитись у центр малюн
але фокусуватися за ним. Якщо орнамент починає рухатись, то це означає, що ти на вірному шляху — образ захованої картинки ось-ось м
«проявитись». Якщо з першого разу тобі не вдалось роздивитись те, що зображено на стереокартинці — не засмучуйся. Потрібно лише трош
потренуватись — і тоді ти будеш легко знаходити стереозображення. Крім того — це корисна вправа для твоїх очей.

твоя ігротека

передплатний індекс

твій друг і порадник

передплатний індекс

Навесні 1998 року м
ти перебралися до К
дах продюсерського
«Немо».
Якщо ви дума
Ельзи, ім'ям

ПЕРЕДПЛАТА У БУДЬ-ЯКОМУ ВІДДІЛЕННІ ЗВ'ЯЗКУ